

ตอนฉันตื่น เติงอีกฝั่งเย็นเฉียบ ฉันเหยียดหัว
ออกค้นหาไออุ่นของพริม แต่พบเพียงผ้าใบเนื้อ
หยาบคลุมฟูกนอน เธอต้องฝันร้ายแล้วป็นขึ้นไป
นอนกับแม่ เธอทำอย่างนั้นแน่ๆ เพราะนี่เป็นวัน
เก็บเกี่ยว

ฉันยืนตัวซี้นบนตอกข้างหนึ่ง มีแสงสว่างใน
ห้องนอนพอให้เห็นคนทั้งสอง พริม น้องสาวของฉันนอน
ตะแคงตัวคู้ ซุกอยู่ในตัวของแม่ แก้มทั้งสองแนบชิด
ติดกัน ขณะหลับแม่ดูสาวซี้น แม้จะยังอดโรย แต่ก็ไม
อ่อนแรงนัก ส่วนใบหน้าของพริมดูสดชื่นเหมือนหยาดฝน
น่ารักราวกับดอกพริมโรสซึ่งเป็นชื่อของเธอ ครั้งหนึ่งแม่
ของฉันเคยสวยมาก มีคนบอกฉันอย่างนั้น

สิ่งซึ่งนั่งอยู่ตรงหัวเข้าพริม --- กำลังปกป้องเธอ
คือแม่วิน่าเกลียดที่สุดในโลก จมูกและ หูข้างหนึ่งหายไป

ดวงตามีสีเดียวกับผลน้ำเต้าน้ำ เพรียมตั้งชื่อมันว่าบัตเตอร์คัพ เธอยื่นกราน ว่าขนสีเหลืองตุ่นของมันเข้ากันดีกับดอกไม้อสีขาว มันเกลียดฉัน หรืออย่างน้อยก็ไม่ชอบชู้หน้า แม้ว่าเรื่องนั้นจะผ่านมาหลายปีแล้ว แต่ฉันคิดว่ามันยังจำได้ เรื่องที่ฉันพยายามจับมันถ่วงน้ำในถังไม้ตอนพริมา มันกลับมาบ้าน ลูกแมวผอมกะหร่อง ท้องบวมเป่งด้วยพยาธิ มีหมัดคลาน ยู่ยัย สิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการคืออีกหนึ่งปากหนึ่งท้องให้ต้องหาเลี้ยง ทว่าพริมาอ่อนวอนอย่างหนัก ถึงขั้นร้องไห้ด้วยซ้ำ ฉันจึงจำใจยอมให้มัน อยู่ด้วย แต่ทุกอย่างก็เป็นไปด้วยดี แม้กำจัดพยาธิที่เป็นอันตรายต่อชีวิต ของมัน มันเป็นนักจับหนูตั้งแต่เกิด จับได้ตามที่โอกาสอำนวย บางคราว เมื่อฉันล้างสัตว์ที่ล่ามาได้ ฉันจะเอาตับไตไส้พุงให้บัตเตอร์คัพกิน มันจึงหยุดส่งเสียงขู่พ่อใส่ฉันนับแต่นั้น

ตับไตไส้พุง ไม่มีการส่งเสียงขู่ นี่คือระยะใกล้สุดที่เราจะญาติดี กันได้

ฉันเหวี่ยงขาลงจากเตียงและสอดเท้าเข้าในรองเท้าบูตล่าสัตว์ หนึ่งอ่อนนุ่มขึ้นรูปตามเท้าของฉัน สวมกางเกงขายาว เสื้อเชิ้ต สอด เบียดผมยาวสีดำเข้าได้หมวกแก๊ป แล้วคว้ายามใส่อาหารสัตว์ บนโต๊ะ ใต้ซามไม้ที่ครอบไว้กันพวกหนูหิวโซหรือแมวท้องกิ่ว สิ่งซึ่งวางนิ่งอยู่คือ เหยยนมแพะห่อด้วยใบโหระพา---ของขวัญที่พริมาให้ฉันสำหรับวันเก็บเกี่ยว ฉันค่อย ๆ วางเหยยแข็งลงในยามขณะผลุบออกไปนอกบ้าน

ปกติแล้วแถบที่เราอยู่ในเขต 12 ซึ่งเรียกกันเล่น ๆ ว่า เดอะซิม จะคลาคล่ำไปด้วยคนงานในเมืองถ่านหินซึ่งกำลังมุ่งหน้าออกทำงานกะเช้า ณ โมงยามนี้ ทั้งผู้ชายและผู้หญิง กับไหล่ที่อูมูม ข้อนี้นับวามปุด --- หลายคนเลิกขีตถูกราบถ่านหินออกจากเล็บที่บิ่นไปนานแล้ว --- และวิรวอย บนใบหน้าชูปตอบ แต่วันนี้ท้องถนนที่ดำเหมือนถ่านกลับว่างเปล่า มู่ลี่ของ บ้านสีเทาหลังม่อต้อปิดสนิท วันเก็บเกี่ยวยังไม่เริ่มจนกว่าจะถึงเวลาบ่าย

สองโมง การนอนอยู่ในบ้านอาจจะดีกว่าถ้าทำได้

บ้านของเราตั้งอยู่เกือบสุดเขตเดอะซีม จีนแค่ผ่านประตู 2-3 บานก็มาถึงทุ่งหญ้าแห่งกรุงรัง เรียกกันว่าทุ่งมิโดว์ และสิ่งซึ่งแยกทุ่งมิโดว์ออกจากป่า--- อันที่จริงโอบล้อมเขต 12 ไร่มากกว่า--- คือรั้วสูงมีโซ่คล้อง ด้านบนมีห่วงลวดหนาม ในแง่ของทฤษฎี มันควรจะมิไฟฟ้าแล่นผ่านตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมง ในฐานะเครื่องกีดขวางนักล่าที่อาศัยอยู่ในป่า--- ผุ่สุนัขป่า สิงโตภูเขาสันโดษ หมี--- ซึ่งเคยคุกคามท้องถนนของเรา แต่โชคดีที่เรามีไฟฟ้าใช้แค่สองหรือสามชั่วโมงในตอนกลางคืน โดยทั่วไปการจับหรือสัมผัส จึงไม่เป็นอันตราย ถึงอย่างนั้น ฉันจะใช้เวลาคูหนึ่งเสมอเพื่อเจียหูฟัง เสียงฮัมซึ่งแสดงว่ารั้วมีชีวิต ตอนนั้นมันเจียบกริบราวก้อนหิน มีพุ่มไม้หนา ปิดซ่อนไว้ ฉันนอนราบและคลานเข้าใต้รั้วกว้างสองฟุตซึ่งเกิดขึ้นหลายปีแล้ว มีรูอย่างน้อยที่ทั่วตลอดแนวรั้ว แต่รูนี้อยู่ใกล้บ้านที่สุด ฉันใช้มันเป็นทางเข้าป่าอยู่เป็นประจำ

ทันทีที่เข้าไปป่า ฉันจะหยิบคันธนูกับซองใส่ลูกธนูจากโพรงไม้ กลวง ไม่ว่าจะมิไฟฟ้าแล่นผ่านหรือไม่ แนวรั้วก็คอยกันสัตว์กินเนื้อให้พ้นเขต 12 ไร่ได้สำเร็จ แต่เมื่อเข้ามาในป่า จะได้ยินพวกมันร้องคำรามอย่างเสรี และยังมีสิ่งอื่นให้ต้องกลัว อาทิ งูพิษ สัตว์บ้า ช้างไม่มีทางเดินจริง ๆ ให้เดินด้วย แต่ยังมีอาหารหากคุณรู้วิธีหา พ่อของฉันรู้และสอนไว้บ้างก่อน จะถูกระเบิดที่เหมือนฉีกร่างเป็นจุด ไม่มีสิ่งใดเหลือให้ฝัง ตอนนั้นฉันอายุสิบเอ็ดปี ห่าปีต่อมาฉันยังสะดุ้งตื่นกลางหวัดร้องบอกพ่อให้วิ่งหนี

แม้ว่าการบุกรุกเข้าไปเป็นสิ่งผิดกฎหมาย และการละเมิดคำสั่ง มีโทษร้ายแรงที่สุด ก็ยังมีคนไม่น้อยยอมเสี่ยงถ้ามีอาวุธ แต่ส่วนใหญ่แค่มีดเล่มเดียวก็ไม่กล้าพกออกนอกบ้านแล้ว คันธนูอย่างฉันยิ่งหายาก พ่อของฉันทำขึ้นเอง กับอีก 2-3 คันที่ฉันซ่อนไว้มิดชิดในป่า ห่อไว้อย่างดีด้วยวัสดุกันน้ำ พ่อหาเงินได้ไม่น้อยจากการขายธนู แต่ถ้าวางเรื่องถึงหูเจ้าหน้าที่

พอจะถูกประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณะ ขอล่าสังเสริมให้เกิดการกระต้าง-กระเดื่อง พีชคีปเปอร์ ผู้รักษาสันติภาพ ส่วนใหญ่จะแกล้งเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ต่อคนแค่หยิบมือที่ออกไปล่าสัตว์ เพราะพวกเขาเองก็อยากกินเนื้อสัตว์เหมือนคนอื่น ที่จริงคนพวกนี้เป็นหนึ่งในลูกค้าชั้นเยี่ยมของเราด้วยซ้ำ แต่พวกเขาไม่อาจจะยอมรับความคิดที่ว่ามีคนถืออาวุธอยู่ในเดอะซิมได้

ในฤดูใบไม้ร่วง ผู้กล้าจำนวนหนึ่งจะลอบเข้าไปเพื่อเก็บผลแอปเปิ้ล แต่จะอยู่ในระยะที่มองเห็นทุ่งมีโดว์เสมอ ไกลพอจะวิ่งกลับสู่ความปลอดภัยในเขต 12 หากว่าเกิดปัญหา “เขตสิบสองที่ซึ่งคุณสามารถอดตายได้อย่างปลอดภัย” ฉันทืมฟ้าแล้วรีบหนีหลบมอขำมโหล่ กระทั่งตรงนี้แม้จะอยู่กลางแจ้งที่อันไกลห่างผู้คน เราก็กังกลัวว่าจะมีคนได้ยินสิ่งที่เราพูด

ตอนยังเด็กฉันทำให้แม่กลัวแทบตาย ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ฉันจะโผล่ออกมาเกี่ยวกับเขต 12 เกี่ยวกับผู้คนซึ่งปกครองประเทศของเรา พาเน็มจากนครอันไกลโพ้นชื่อ แคปิตอล ในที่สุดฉันก็เข้าใจว่าสิ่งนี้รังแต่จะชักนำเราเข้าสู่ปัญหามากขึ้น ดังนั้นฉันจึงเรียนรู้ที่จะยังปาก และเปลี่ยนสีหน้าท่าทางให้กลายเป็นหน้ากากแห่งความเมินเฉย เพื่อจะได้ไม่มีใครรู้ว่าฉันคิดอะไร ฉันเรียนหนังสือไปเจียบ ๆ พูดคุยอย่างสุภาพแค่พอเป็นพิธีในตลาดเอกชน แต่ในเดอะฮีบซึ่งเป็นตลาดมืดที่ฉันทำเงินได้มากที่สุด ฉันจะพูดคุยแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นพอบประมาณ มากกว่าจะตั้งหน้าตั้งตาค้าขายเพียงอย่างเดียว กระทั่งที่บ้าน สถานที่ซึ่งฉันระมัดระวังน้อยที่สุด ฉันก็ยังเลี่ยงไม่พูดถึงเรื่องล่อแหลม อย่าง ‘วันเก็บเกี่ยว’ ‘การขาดแคลนอาหาร’ หรือ ‘เกมล่าชีวิต’ พรึมาอาจจะเอาสิ่งที่ฉันพูดไปเล่าต่อแล้วจากนั้นเราจะไปอยู่ตรงไหนละ

ในป่ามีคนเพียงคนเดียวที่ฉันจะเป็นตัวของตัวเองได้รออยู่ เกล

นั่นเอง ฉันรู้สึกวากล้ามเนื้อบนใบหน้ากำลังผ่อนคลาย จังหวะก้าวเดิน
ของฉันเร่งรีบขณะขึ้นเนินไปยังที่ของเรา---เชิงผาซึ่งมองลงมาเห็นหุบเขา
เบอร์รี่พุ่มหนาปกป้องมันไว้จากสายตาที่เราไม่ต้องการ ฉันยิ้มเมื่อเห็นเขา
รออยู่ เกลบอกว่ฉันไม่เคยยิ้มเว้นแต่เมื่ออยู่ในป่า

“หวัดี แคตนิป¹” เกลทักทาย ชื่อจริงของฉันคือแคตนิส แต่
ตอนที่บอกเขา ฉันพูดเหมือนกระซิบ ดังนั้นเขาจึงคิดว่าฉันพูดว่า
แคตนิป จากนั้นเมื่อแมวป่าตัวหนึ่งเริ่มเดินตามฉันไม่ห่างไปรอบป่า
มองหาเศษอาหาร นั่นจึงกลายเป็นชื่อเล่นอย่างเป็นทางการที่เขาเรียกฉัน
ฉันต้องขำมัน เพราะมันทำให้สัตว์ที่เราจะล่าตกใจกลัวแล้วหนีไป ฉัน
เสียใจอยู่เหมือนกัน เพราะมันเป็นเพื่อนที่ไม่เลวเลย แต่หนังของมันได้
ราคาดีทีเดียว

“ดูซิว่าฉันยิงอะไรมาได้” เกลซุกรนมบ่งหนึ่งก้อน มีลูกธนูเสียบ
คาอยู่ ฉันหัวเราะ มันเป็นขนมบ่งจากร้านขายจริง ๆ ไม่ใช่ขนมบ่งก้อน
แบนแต่ดัดแต่ที่ได้มาจากการเอาข้าวสารไปแลก ฉันรับมาถือไว้ ดึงลูกธนู
ออก แล้วยกกูในขนมบ่งขึ้นมาที่จมูก สูดกลิ่นหอมซึ่งทำให้น้ำลายสอ
ขนมบ่งชิ้นต่ออย่างนี้มีไว้เพื่อโอกาสพิเศษเท่านั้น

“อืม ยังอุ่นอยู่เลย” ฉันว่า เขาต้องไปร้านขนมบ่งตั้งแต่ฟ้าสว่าง
เพื่อแลกมาแน่ “หมดไปเท่าไรล่ะ”

“แค่กระรอกตัวเดียวเอง คิดว่าเขานี้ตาแก่นั่นคงรู้มอกครีมีใจนะ”
เกลบอก “ถึงขั้นอวยพรให้ฉันโชคดีเลยละ”

“เฮ้อ วันนี้เราทุกคนก็รู้สึกใกล้ชิดกันอีกหน่อย ว่าไหม” ฉัน
หมายความว่านั่นจริง ๆ “พริมหึงเนยแข็งไว้ให้เรา” ฉันหยิบออกมา

สีหน้าของเขาเบิกบานเมื่อเห็นของอร่อย “ขอบใจนะ พริม เรา

¹ Catnip ใบมินต์กลิ่นฉุน มีดอกสีซีด กลิ่นดึงดูดแมวเป็นพิเศษ

จะมีงานเลี้ยงจริง ๆ กันแล้วละ” อยู่ ๆ เขาก็พูดด้วยสำเนียงของคนแคปิตอล ล้อเลียนเอฟพี ทรินเกต สุภาพสตรีผู้มองโลกในแง่ดีอย่างไร้สติ ซึ่งจะ มาเยือนปีละครั้งเพื่ออ่านรายชื่อในวันเก็บเกี่ยว “เกือบลืมไปนะ! สุขสันต์ วันแห่งเกมล่าชีวิต!” เขาเด็ดผลแบล็คเบอร์รี่จากพุ่มไม้รอบตัวมาหน่อยหนึ่ง “และขอให้โชค---” เขาโยนเบอร์รี่หนึ่งผลขึ้นไปสูงเป็นวงโค้งตรงมาหาฉัน

ฉันรับด้วยปากและกัดผิวที่บอบบางด้วยฟัน รสเปรี้ยวอมหวานแผ่ซ่านทั่วลิ้น “---เข้าข้างเราตลอดไป!” ฉันจบประโยคด้วยความมีชีวิตชีวาเสมอเกิน เราต้องทำให้เรื่องนี้เป็นเรื่องสนุกสนาน เพราะอีกด้านของมันจะทำให้เรากลัวจับใจ นอกจากนี้สำเนียงแบบคนแคปิตอลก็แสนดัดจริตเกือบจะตลกเลยเชียวละ

ฉันเฝ้ามองขณะที่เกลซชักมือออกมาหันทนมบัง เขาเป็นพี่ชายฉันได้เลย ผมสีดำเหยียดตรง ผิวสีมะกอก เรามีดวงตาสีเทาเหมือนกัน แต่ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน อย่างน้อยก็ไม่ใช่นิยามติ ครอบครัวส่วนใหญ่ของคนทำงานในเหมืองจะมีบางอย่างเหมือนกันเช่นนี้

นั่นเองเป็นเหตุผลที่ว่า เพราะอะไรแม่ของฉันกับพริม---กับผม สืออ่อนและดวงตาสีน้ำเงิน จึงดูแปลกที่แปลกถิ่นเสมอ ซึ่งที่จริงก็เป็นอย่างนั้น ครอบครัวของแม่ฉันเป็นพวกชนชั้นพ่อค้ารายเล็ก คอยจัดหาสิ่งที่ต้องการไว้ให้บรรดาเจ้าหน้าที่ เหล่าพีซีทีปเปอร์ และลูกค้าของเดอะซิมเป็นบางครั้งบางคราว พวกเขามีร้านปรุงยาในบริเวณซึ่งมีความเป็นอยู่ดีกว่านี้ของเขต 12 เพราะเหตุที่คนส่วนใหญ่ไม่มีปัญญาไปหาหมอ นักปรุงยาจึงเป็นผู้เชี่ยวชาญรักษาของเรา พ่อของฉันรู้จักกับแม่ เพราะในการล่าสัตว์นั้น บางครั้งพ่อจะเก็บสมุนไพรยาและขายให้ร้านของแม่เพื่อปรุงเป็นยารักษาโรค แม่ต้องรักพ่อมากจนยอมจากบ้านมาอยู่ที่เดอะซิม ฉันเตือนตัวเองในเรื่องนี้ เพราะทุกวันนี้ฉันเห็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาแต่นั่ง ๆ วางเปล่า และเข้าไม่ถึง ขณะที่ลูก ๆ ของนางเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ฉัน

พยายามยกโทษให้แม่เพื่อเห็นแก่พ่อ แต่พูดตามตรง ฉันไม่ใช่คนประเภทให้ภัยคนอื่น

เกลตาขนมบั้งด้วยเนยนมแพะนี่ม ๆ ค่อย ๆ วางใบโพทะเลลงแผ่นละใบ ขณะที่ฉันเด็ดผลเบอร์รี่จากต้น เราลงนั่งในชอกโพรงหิน จากตรงนั้นไม่มีใครเห็นเรา แต่เรามองเห็นหุบเขาได้ชัดเจน มันเต็มไปด้วยชีวิต ฤดูร้อน มีพืชผักเขียวข่มู่มให้เก็บกิน มีหัวเผือกหัวมันให้ขุดให้หา ปลา มีสีสันเหมือนสายรุ้งในแสงแดด วันอันน่ายินดีกับแผ่นฟ้าสีน้ำเงินและสายลมเอื่อย รสชาติแสนวิเศษของอาหาร เนยแข็งที่กำลังซึมลงในขนมปังอุ่น และลูกเบอร์รี่พลุ่งพล่านอยู่ในปากของเรา ทุกอย่างจะสมบูรณ์แบบหากว่านี่เป็นวันหยุดจริง ๆ หากว่าวันหยุดทุกวันหมายถึงการเที่ยวท่องไปตามเทือกเขาพร้อมกับเกล ล่าสัตว์มาทำอาหารมื้อค่ำ แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น เรากลับต้องไปยืนอยู่ในจัตุรัสตอนบ่ายสองโมงเพื่อรอฟังการขานชื่อ

“เราทำอย่างนั้นได้นะ ูห์หรือเปล่า” เกลพูดเสียงค่อย

“ทำอะไร” ฉันถาม

“ก็ไปจากเขตนี้ละสิ หนีไปซะ ใช้ชีวิตอยู่ในป่า เธอกับฉัน เราทำได้” เกลพูด

ฉันไม่รู้จะตอบอย่างไร ความคิดนั้นประหลาดเหลือเกิน

“ถ้าเรามีลูกไม่มากนักนะ” เขาริบเสริม

พวกเขาไม่ใช่ลูกของเรา แน่แน่นอน แต่ก็เหมือนอย่างนั้น น้องชายสองคนของเกล กับน้องสาวหนึ่งคน พริม และอาจจะต้องเพิ่มแม่ของเราเข้ามาด้วย เพราะพวกเขาจะอยู่ได้อย่างไรถ้าไม่มีเรา ใครกันจะหาอาหารมาให้คนเหล่านั้นที่เอาแต่ร้องขอมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งที่เราสองคน ออกล่าสัตว์อยู่ทุกวัน ก็ยังมีหลายคืนที่ต้องเอาสัตว์ซึ่งล่ามาได้ไปแลกกับน้ำมันหมู เชือกผูกรองเท้า หรือขนแกะ และยังมีหลายคืนที่เราเข้านอนทั้งที่ท้องร้องเสียงลั่น

“ใครว่าฉันอยากมีลูกละ” ฉันหัวง
“ฉันอยาก ถ้าฉันไม่อยู่ที่นี้” เกลว่า
“แต่นายยังอยู่” ฉันพูดด้วยความโมโหชนิด ๆ
“ช่างมันเถอะ” เขาสวนกลับ

การสนทนาให้ความรู้สึกผิดที่ผิดทางไปหมด ไปจากที่นี้? ฉันจะไปจากพริมซึ่งเป็นคนเดียวในโลกที่ฉันรักได้อย่างไร และเกลเองก็ทุ่มเทให้แก่ครอบครัวของเขา เราไปจากที่นี้ไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นจะมาเสียเวลาพูดถึงทำไม และต่อให้เราทำได้...ต่อให้เราทำได้...เรื่องมีลูกโผล่มาจากไหนไม่เคยมีความหวานโรแมนติกระหว่างเกลกับฉัน ตอนที่พบบัน ฉันเป็นเด็กอายุสิบสองที่ผอมแห้ง และแม้ว่าเขาจะแก่กว่าสองปี แต่ตอนนั้นเขาดูเป็นหนุ่มเต็มตัวแล้ว เราใช้เวลานานที่เดิยกว่าจะมาเป็นเพื่อนกัน กว่าจะเลิกต่อรองราคาในการแลกเปลี่ยนแต่ละครั้งแล้วเริ่มช่วยเหลือกัน

อีกอย่าง ถ้าเขาอยากมีลูก เกลก็คงไม่มีปัญหาในการหาภรรยาสักคน เขาหน้าตาดี แข็งแรงพอที่จะทำงานในเมือง และเขาล่าสัตว์ได้ บอกได้เลยจากน้ำเสียงที่สาว ๆ กระซิบกระซาบกันเกี่ยวกับเขาตอนที่อยู่ในโรงเรียน ว่าพวกหล่อนต้องการเขามากแค่ไหน นั่นทำให้ฉันหวัง แต่ไม่ใช่ด้วยเหตุผลอย่างที่หลายคนคิด คู่หูล่าสัตว์ฝีมือดีนี้จะหายากจะตายไป

“นายอยากทำอะไร” ฉันถาม เราจะล่าสัตว์ หาปลา หรือเก็บพืชผักผลไม้ก็ได้

“ไปหาปลาที่ทะเลสาบกันเถอะ ทิ้งไม้ค้ำกับของที่หามาไว้ไปป่าก็ได้ หออะไรเรื่อย ๆ ไปกินคืนนี้ดีกว่า” เขาเสนอ

คืนนี้ หลังจากวันเก็บเกี่ยว ทุกคนควรฉลอง และคนส่วนใหญ่ทำเช่นนั้น ด้วยความโล่งอกที่ลูกของตนยังอยู่รอดปลอดภัยอีกหนึ่งปี แต่อย่างน้อยจะมีสองครอบครัวที่ปิดมูลี่ ล็อกประตูบ้าน และพยายามคิดหาหนทางว่าจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไรในช่วงหลายสัปดาห์แห่งความเจ็บปวดที่กำลัง

จะมาถึง

เราประสบความสำเร็จอย่างดี นักล่าไม่สนใจเราในวันที่เหยื่อ ซึ่งมีรสชาติกว่า จัดการได้ง่ายกว่า มีตาขี้น ถึงตอนสายเราได้ปลามา นับสิบตัว ผักอีกหนึ่งถุง และสิ่งที่ดีที่สุดคือสตอร์วเบอร์รี่อีกหนึ่งแกลลอน หลายปีก่อนฉันเจอรูโหว่ในที่แถบนี้ แต่เกลบอกให้ร้อยเชือกปิดรูนั้นไว้ เพื่อกันไม่ให้สัตว์ลอดผ่านเข้าไป

ระหว่างทางกลับบ้าน เราแวะเดอะฮ็อบ ตลาดมืดที่ดำเนินการใน โกดังร้างซึ่งครั้งหนึ่งเคยใช้เก็บถ่านหิน เมื่อพวกเขามีระบบเปี่ยมประสิทธิภาพกว่าเดิม สามารถขนถ่านหินโดยตรงจากเหมืองไปสู่รถไฟเลย เดอะฮ็อบจึงค่อย ๆ ยึดครองพื้นที่ดังกล่าว ธุรกิจส่วนใหญ่จะปิดให้บริการ ในช่วงเวลานี้ของวันเก็บเกี่ยว แต่ที่ตลาดมืด การเจรจาซื้อขายยังคง วุ่นวายที่เดียว เราแลกเปลี่ยนกับขนมปังอย่างดีได้ไม่ยาก อีกสองตัว กับเกลือ กรีสซี่ แซ่ หญิงชราร่างผอมแห้งซึ่งขายซูปร้อนจากหม้อ ใปใหญ่ รับผักครึ่งหนึ่งไปจากมือของเราเพื่อแลกกับก้อนพาราฟินสองก้อน คนนี้อาจให้มากกว่านี้ แต่เราพยายามสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับกรีสซี่ แซ่ นางเป็นเพียงคนเดียวที่เราพึ่งพาได้สม่ำเสมอเรื่องการรับซื้อหมาป่า ที่จริง เราไม่ได้ตั้งใจล่ามันหรอก แต่ถ้าคุณถูกทำร้ายและฆ่ามันได้สักตัวสองตัว เอ่อ เนื้อก็คือเนื้อวันยังค่ำ “ทันทีที่มันอยู่ในซูป ฉันก็จะเรียกมันว่า เนื้อวัว” กรีสซี่ แซ่พูดพลางขยิบตา ไม่มีใครในเดอะฮ็อบดมกลิ่นแล้วรู้ว่าเป็นขาอวบ ๆ ของหมาป่าหรอก ยกเว้นเหล่าพีซทีปเปอร์ซึ่งมาเดอะฮ็อบ และมีเงินมากพอที่จะเลือก

เมื่อเสร็จธุระในตลาด เราก็ก้าวไปที่ประตูหลังบ้านนายกเทศมนตรี เพื่อขายสตอร์วเบอร์รี่ครึ่งหนึ่ง รู้ว่าเขาโปรดปรานเป็นพิเศษและสู้ราคาเราได้ แมตต์ ลูกสาวของนายกเทศมนตรี เป็นคนมาเปิดประตู เธอเรียนชั้นเดียวกับฉัน และเพราะเธอเป็นลูกสาวของนายกเทศมนตรี คุณอาจคิดว่าเธอ

เป็นพวกชอบดูถูกคนอื่น แต่เปล่าเลย เธอแค่เป็นตัวของตัวเอง เหมือนฉัน เพราะเหตุที่เราสองคนต่างก็ไม่มีกลุ่มเพื่อน จึงดูเหมือนว่าเราจะเข้ากันได้ดีที่โรงเรียน กินอาหารเที่ยงด้วยกัน นั่งข้างกันในการประชุม จับคู่กันเล่นกีฬา เราคุยกันไม่บ่อย ซึ่งก็เหมาะกับเราดี

วันนี้ชุดนักเรียนสีทึม ๆ ของเธอถูกแทนที่ด้วยชุดเดรสสีขาวราคาแพง และผมบลอนด์มีตรวบด้วยริบบิ้นสีชมพู เสื้อผ้าสำหรับวันเก็บเกี่ยว

“ชุดสวยนี่” เกลชม

แมตต์จ้องตาเขา พยายามดูให้รู้ว่าเป็นคำชมจากใจหรือแค่ประชดชุดของเธอสวยจริง ๆ ถ้าเป็นปกติเธอจะไม่มันวันสวมแน่ เธอแม้มีริมฝีปากแล้วจากนั้นก็ยิ้ม “เออ ถ้าสุดท้ายเป็นฉันที่ต้องไปแคปิตอล ก็อยากให้ตัวเองดูดีที่สุด หรือไม่จริง”

เป็นคราวของเกลที่ต้องงบบ้าง เธอหมายความว่าอย่างที่พูดจริง ๆ หรือแค่เอออไปกับเขา ฉันเดาว่าน่าจะเป็นอย่างหลัง

“ไม่มีทางที่เธอต้องไปแคปิตอลแน่” เกลพูดเยือกเย็น ดวงตาของเขาหยุดนิ่งอยู่ที่เข็มกลัดทรงกลมอันเล็กซึ่งประดับชุดที่เธอสวม ทองคำแท่งงานฝีมือชั้นเยี่ยม ทำให้ครอบครัวหนึ่งมีขนมปังกินไปหลายเดือนทีเดียว “เธอจะมีสักกี่ช็อกกัน หา? ฉันนะมีหกช็อกตั้งแต่ตอนอายุสิบสองแล้ว”

“นั่นไม่ใช่ความผิดของแมตต์สักหน่อย” ฉันโพล่งออกไป

“ก็ไม่ใช่ซะนี่ ไม่ใช่ความผิดของใครทั้งนั้น แค่วินิจฉัยของมันก็เท่านั้นเอง” เกลโต้

สีหน้าของแมตต์กลายเป็นเรียบเฉย เธอวางเงินค่าสตอร์วเบอร์รี่ในมือของฉัน “โชคดีนะ แคตนิส”

“เธอก็เหมือนกัน” ฉันพูด แล้วประตูก็ปิด

เราเดินเงียบ ๆ ตรงไปเดอะซีม ฉันไม่ชอบทำที่ที่เกลแสดงต่อแมตต์เลย แต่เขาพูดถูก แน่นอน ระบบของวันเก็บเกี่ยวไม่ยุติธรรม---

คนยากจนจะได้รับสิ่งเลวร้ายที่สุด คุณมีหน้าที่ต้องเข้าตัดตัวในวันเก็บเกี่ยว
ณ วันที่คุณอายุครบสิบสองปี หมายความว่าในปีนั้นชื่อของคุณจะถูกใส่
ลงไปหนึ่งชื่อ พออายุสิบสาม---สองชื่อ และเพิ่มขึ้น ๆ เรื่อย ๆ กระทั่งอายุ
สิบแปด---ปีสุดท้าย---ชื่อของคุณจะลงไปอยู่ในลูกบอลนั้นเจ็ดชื่อ นี่เป็น
ความจริงสำหรับประชาชนทุกคนในเขตทั้งสิบสองเขตของประเทศพาเน็ม
ทั้งประเทศ

แต่ช่องโหว่มันอยู่ตรงนี้ สมมุติว่าคุณจนและหิวโหยอย่างเรา
ก็สามารถเลือกเพิ่มชื่อตัวเองมากขึ้นเพื่อแลกกับแผ่นไม้เล็ก ๆ หนึ่งแผ่น
แต่ละแผ่นมีค่าเท่ากับข้าวสารและน้ำมันสำหรับคนหนึ่งคนในปีขาดแคลน
คุณอาจจะทำเช่นนี้กับสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวได้ด้วย ดังนั้นตอนที่
อายุครบสิบสองปี ฉันจึงมีชื่อใส่ลงไปสี่ชื่อ ชื่อแรกเพราะมันเป็นกฎ และ
สามชื่อสำหรับแผ่นไม้เพื่อแลกข้าวสารกับน้ำมันสำหรับตัวฉันเอง รวมทั้ง
พริมและแม่ของฉัน ที่จริงฉันจำเป็นต้องทำสิ่งนี้ทุกปี และชื่อของฉันก็
ยิ่งเพิ่มขึ้น ดังนั้นตอนนี้อยู่สิบหกปี ชื่อของฉันจะอยู่ในวันเก็บเกี่ยว
ยี่สิบชื่อ เกลซึ่งอายุสิบแปดและต้องช่วยเหลือหาเลี้ยงปากท้องคนทั้งห้าใน
ครอบครัวโดยลำพังมาเป็นเวลาเจ็ดปี มีชื่อทั้งสิ้นสี่สิบสองชื่อ

คุณคงเข้าใจแล้วว่า เหตุใดคนอย่างแมตจซึ่งไม่เคยต้องเสี่ยง
เพราะไม่จำเป็นต้องแลกแผ่นไม้ จึงทำให้เกลหงุดหงิด โอกาสที่ชื่อของเธอ
จะถูกจับขึ้นมาไม่น้อยมากเมื่อเทียบกับพวกเราซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในเดอะซิม ไซว่า
จะเป็นไปได้---แต่น้อยมาก และแมกก็ถูกกำหนดโดยแคปิตอล ไม่ใช่
เขตต่าง ๆ แน่หนอนว่าไม่ใช่ครอบครัวของแมตจด้วย ก็ยังเป็นเรื่องยากที่จะ
ไม่โกรธคนซึ่งไม่จำเป็นต้องเพิ่มชื่อเพื่อแลกกับแผ่นไม้

เกลเองก็รู้ว่าการโกรธแมตจเป็นการโกรธผิดคน หลายวันก่อน
ลิกเข้าไปในป่า ฉันฟังเขาพร่ำบ่นเรื่องที่ว่า แผ่นไม้เป็นเพียงเครื่องมือ
อีกอย่างหนึ่งในการเพิ่มความลำเค็ญให้แก่เขตของเรา เป็นวิธีบีบคั้น

ความเกลียดชังระหว่างแรงงานหิวโหยของเดอะซีมกับคนที่โดยทั่วไปสามารถวางใจว่าจะมีอาหารมือเย็นตักถึงห้อง เพื่อให้มั่นใจว่าเราจะไม่มัววันเชื่อใจกัน “การที่เราแตกแยกกันเองทำให้แคปิตอลได้เปรียบ” เขาอาจจะพูดอย่างนี้ได้ ถ้าไม่มีใครอื่นฟัง ยกเว้นฉัน ถ้าไม่ใช่วันเก็บเกี่ยว และถ้าเด็กสาวเจ้าของเข็มกลัดทองคำและไม่มีแผ่นไม้ไม่ได้ทำสิ่งที่ฉันแน่ใจว่าเป็นการพูดอย่างบริสุทธิ์ใจ

ขณะเดินไป ฉันเหลียวมองไปหน้าเกล ซึ่งยังคงอัดอั้นความมึนงง อยู่ภายใต้สีหน้านิ่งเฉย สำหรับฉัน ความเดือดดาลของเขาดูเหมือนจะไร้ประโยชน์ ถึงฉันจะไม่มัววันพูดอย่างนั้นก็ตาม ไซว่าฉันไม่เห็นด้วยกับเขา ฉันเห็นด้วย แต่มีประโยชน์อะไรที่จะตะโกนด่าทอแคปิตอลอยู่กลางป่าอย่างนี้เล่า มันไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรเลย ไม่ได้ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ยุติธรรมขึ้น ไม่ได้ทำให้ท้องเรารู้ อิ่ม อันที่จริงกลับไล่ตะเพิดสัตว์ละแวกนี้ ที่เรากำลังจะล่ามากกว่า แต่ฉันก็ปล่อยให้เขาตะโกนต่อไป ทำอย่างนี้ ในป่าดีกว่าไปทำในเขตเป็นไหน ๆ

เกลกับฉันแบ่งของที่ได้มา ปลาสองตัว ขนมปังอย่างดีสองก้อน ผัก สตรอว์เบอร์รี่เกือบครึ่งแกลลอน เกลือ พาราฟิน และเงินอีกนิดหน่อย

“เจอกันที่จัตุรัส” ฉันบอก

“แต่งตัวสวย ๆ มาละ” เขาพูดเสียงเรียบ ๆ

ที่บ้าน แม่กับน้องสาวของฉันเตรียมพร้อมออกจากบ้านแล้ว แม่สวมชุดสวยตั้งแต่สมัยปรุงยา พรึมแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสำหรับวันเก็บเกี่ยว ปีแรก กระโปรงกับเสื้อฟู ๆ ---ใหญ่ไปหน่อยสำหรับเธอ แต่แม่เอาเข็มกลัดมากลัดให้พอดีตัว ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังต้องคอยยัดชายเสื้อด้านหลังไว้ในกระโปรง

อ่างนำอุ๋นรอฉันอยู่ ฉันขจัดคราบดินและเหงื่อไคลจากป่า ทั้งยัง

สระผมด้วย ฉันประหลาดใจที่แม่เตรียมชุดสวยของแม่ชุดหนึ่งไว้ให้ ชุดสีน้ำเงินอ่อนกับรองเท้าสีเดียวกัน

“แน่ใจหรือคะ” ฉันถาม พยายามไม่ปฏิเสธการเสนอตัวจะช่วยของแม่ มีอยู่ระยะหนึ่งที่ฉันโกรธแม่มาก ไม่ยอมให้แม่ทำอะไรให้เลย แต่นี่เป็นสิ่งพิเศษ สำหรับแม่--- เสื้อผ้าจากอดีตถือว่ามีความมาก

“แน่ใจสิ รวบรวมขึ้นไปหน่อยด้วยนะ” แม่บอก ฉันยอมให้แม่เช็ดผมให้และถักเปียขึ้นไปบนศีรษะ ฉันแทบจำตัวเองไม่ได้เมื่อส่องกระจกแตกซึ่งวางพิงผนังอยู่

“ที่ดูสวยเชียว” พริมพูดเสียงค่อย

“และไม่มีสักอย่างที่ดูเป็นตัวพี่” ฉันพูดแล้วกอดเธอ เพราะรู้ว่าเวลา 2-3 ชั่วโมงต่อจากนี้ไปจะเลวร้ายมากสำหรับเธอ วันเก็บเกี่ยวปีแรกของเธอ เธอจะปลอดภัยเท่าที่เป็นไปได้ เพราะเพิ่งมีชื่อแค่ชื่อเดียว ฉันจะไม่ยอมให้เธอเอาชื่อไปแลกกับแผ่นไม้แน่ แต่เธอเป็นห่วงฉันว่าสิ่งที่ไม่คาดคิดอาจเกิดขึ้นได้

ฉันปกป้องพริมทุกวิถีทางเท่าที่ทำได้ แต่ฉันไม่มีอำนาจใจต่อกรกับวันเก็บเกี่ยว ความเจ็บปวดรวดร้าวที่ฉันรู้สึกเสมอเมื่อเธอเจ็บปวดเต็มล้นในอก และรู้ว่าจะปรากฏบนใบหน้าฉันด้วย ฉันสังเกตเห็นชายเสื้อของเธอทางด้านหลังหลุดออกมาจนกระโปรงอีกแล้ว ฉันบังคับตัวเองให้สงบลง “เก็บหางหน่อย แม่เปิดหน่อย” ฉันพูดพลางรัดชายเสื้อด้านหลังให้เข้าที่

พริมหัวเราะคิกคักและส่งเสียงร้อง “ก๊าบ” เบา ๆ ใส่ฉัน

“ก๊าบตัวเองเถอะ” ฉันพูดพลางหัวเราะเสียงค่อยแบบที่มีพริมคนเดียวจะทำให้ฉันหัวเราะอย่างนี้ได้ “มานี่ กินกันดีกว่า” ฉันพูดแล้วจูบที่หน้าผากเธออย่างรวดเร็ว ๆ

ปลากับผักปรุงเป็นสตูเรียบร้อยแล้ว แต่นั่นสำหรับมือค้ำ เราตัดสินใจเก็บสตอร์วเบอร์รี่กับขนมปังอย่างดีไว้เป็นอาหารมือเย็นเพื่อให้เป็น

มือพิเศษ เราตกลงกันอย่างนั้น และเลือกตี๋นมจากเลดี้ แพะของพริม และกินขนมปังเนื้อหยาบทำจากเมล็ดข้าวที่ได้จากการแลกแผ่นไม้แทน แม้ว่าจะไม่มีความอร่อยก็ตาม

พอบ่ายโมงเราก็ตกลงไปยังจัตุรัส การมารวมชุมนุมถือเป็นคำสั่ง เว้นเสียแต่ว่าคุณใกล้ตาย เย็นวันนี้เจ้าหน้าที่จะมาตรวจตราดูตามบ้านเรือน ว่าคุณเป็นกรณีอย่างหลังหรือไม่ ถ้าไม่ คุณก็จะถูกจับไปขัง

มันเลวร้ายเหลือเกิน เลวร้ายจริง ๆ ที่จัดพิธีวันเก็บเกี่ยวในจัตุรัส ---หนึ่งในสถานที่เพียงไม่กี่แห่งของเขต 12 ที่พอจะดูได้ จัตุรัสนี้รายล้อมไปด้วยร้านอาหาร และในวันที่มีตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากอากาศเป็นใจ มันก็จะให้ความรู้สึกราวกับวันหยุดพักผ่อนเลยทีเดียว แต่วันนี้ แม้จะมีป้ายผ้าสีสดใสแขวนอยู่บนตึกกรมบ้านช่อง ทว่ากลับมีบรรยากาศเคร่งขรึมจริงจัง ดากลิ่งซึ่งเกาะอยู่ราวอี่แร้งบนหลังคา ก็ยิ่งเสริมให้ความรู้สึกดังกล่าวพลุ่งพล่านมากขึ้นเท่านั้น

ผู้คนต่อแถวลงชื่ออย่างเจียบ ๆ วันเก็บเกี่ยวเป็นโอกาสอันดีสำหรับแคปิตอลที่จะสำรวจจำนวนประชากรด้วยเช่นกัน เด็กอายุสิบสองถึงสิบแปดปีจะถูกต้อนเข้าในบริเวณที่มีเชือกกัน แล้วแบ่งกลุ่มตามอายุ มากที่สุดอยู่แถวหน้า เด็กลงมาอย่างพริมไปอยู่ด้านหลัง สมาชิกในครอบครัวยืนเป็นแถวรอบเส้นแบ่งเขต กุมมือกันและกันไว้นั่น แต่มีคนอื่นด้วย ผู้ซึ่งคนที่ตนรักไม่ต้องเสียง หรือคนที่ไม่สนใจสิ่งใดอีกแล้ว คนที่เข้าไปอยู่ท่ามกลางฝูงชน พนันขันต่อว่าใครคือเด็กสองคนที่จะถูกจับชื่อขึ้นมา บ้างพนันกันเรื่องอายุ บ้างพนันกันว่าจะเป็พวกเดอะซีมหรือลูกพ่อค้า ไม่ก็พนันว่าเด็กคนนั้นจะเป็นลมล้มพับและร้องไห้หรือไม่ คนส่วนใหญ่ไม่เล่นด้วยกับพวกทำผิดกฎหมาย แต่ระวังตัวให้ดี คนกลุ่มเดียวกันนี้อาจจะเป็นอีกาคาบข่าวก็ได้ มีใครบ้างละไม่ทำผิดกฎหมาย ฉันทายจะถูกยิงเพราะโทษฐานออกลาสัตว์ในแต่ละวัน ทว่าความหิวของคนมีอำนาจช่วยปกป้อง

ฉันไว้

อย่างไรก็ตาม เกลกับฉันเห็นพ้องต้องกันว่า ถ้าเราต้องเลือกระหว่างตายเพราะความหิว กับมีลูกกระสุนฝังในหัว ลูกกระสุนดูจะเร็วกว่ามาก

ยิ่งคนมามากขึ้น พื้นที่ก็ยิ่งคับแคบ ใครเป็นโรคกลัวที่ปิดทึบคงจะแย่นะ ๗ จัตุรัสค่อนข้างกว้างขวางใหญ่โต แต่ไม่พอรองรับประชากรของเขต 12 จำนวนเกือบแปดพันคน คนมาซ้ำจะถูกต้อนไปยังถนนที่เชื่อมต่อกัน ที่นั่นพวกเขาสามารถเผ่าดูเหตุการณ์บนจอที่รัฐถ่ายทอดสดมาให้ดู

ฉันยืนอยู่ในกลุ่มเด็กอายุสิบหกปีจากเดอะซิม เราทุกคนพยักหน้าให้กัน ก่อนจะพุ่งความสนใจไปยังเวทีชั่วคราวซึ่งตั้งขึ้นหน้าอาคารกระทรวงยุติธรรม บนนั้นมีเก้าอี้วางอยู่สามตัว แทนโพเดียมหนึ่งแทน และลูกบอลแก้วใบใหญ่สองใบ ใบหนึ่งสำหรับเด็กผู้ชายและอีกใบสำหรับเด็กผู้หญิง ฉันจ้องมองแผ่นกระดาษที่เทลงไปในลูกบอลสำหรับรายชื่อเด็กผู้หญิง ยี่สิบแผ่นในนั้นมีชื่อแคตนิส เอฟเวอร์ดีนเขียนอยู่ด้วยลายมือประณีต

เก้าอี้สองตัวในจำนวนสามตัวมีนายกเทศมนตรีอันเดอร์ซี--- พ่อของแมตจ์ ชายร่างสูงหัวล้าน--- นั่งอยู่กับเอฟพี ทรินเกต พี่เลี้ยงประจำเขต 12 ซึ่งเพิ่งมาถึงหมาด ๆ จากแคบิตอลพร้อมกับพันธมิตรจัดจ้านดูน่ากลัว ผมสีออกแดง และสูทสีเขี้ยวของฤดูใบไม้ผลิ ทั้งคู่พิมพ์บางอย่างต่อเนื่อง จากนั้นก็มองเก้าอี้ตัวที่ว่างด้วยสายตากังวล

ทันทีที่นาฬิกาประจำเมืองตีบอกเวลาสองครั้ง นายกเทศมนตรีก็ก้าวไปยังแทนโพเดียมแล้วเริ่มอ่าน เป็นเรื่องราวเดิมทุกปี เขาเล่าถึงประวัติศาสตร์ของพาเน็ม ประเทศซึ่งผุดขึ้นจากเถ้าถ่านของสถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งมีชื่อว่าอเมริกาเหนือ เขากล่าวถึงหายนะภัย ความแห้งแล้ง พายุไฟไหม้ น้ำทะเลซึ่งกลืนกินพื้นดินไปมากมาย สงครามอันตรายโหดร้ายเพื่ออาหารที่เหลืออยู่เล็กน้อย ผลก็คือพาเน็ม แคบิตอลอันเรื่อรอง

ห้อมล้อมโดยเขตทั้งสิบสามเขต อันนำมาซึ่งสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองแก่ประชากรของตน แล้วยุคมีตก็มาถึง --- การจลาจลของเขตที่กระด้างกระเดื่องต่อแคปิตอล สิบสองเขตพ่ายแพ้ เขตที่สิบสามถูกทำลายจนสิ้นซาก สนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏทำให้เรามีกฎหมายใหม่เพื่อประกันสันติภาพ และเพื่อเตือนใจเราทุก ๆ ปีว่าต้องไม่เกิดยุคมีตขึ้นอีก --- นั่นจึงทำให้เรามี 'เกมล่าชีวิต'

กฎของเกมล่าชีวิตเรียบง่าย เพื่อเป็นการลงทัณฑ์สำหรับการจลาจลนั้น เขตทั้งสิบสองเขตต้องส่งเด็กหญิงหนึ่งคนเด็กชายหนึ่งคน เรียกว่า *เครื่องบรรณาการ* มาเข้าร่วมการแข่งขัน เครื่องบรรณาการทั้งยี่สิบสี่คนจะต้องถูกขังไว้ในลานประลองกลางแจ้งขนาดมหึมา ที่ซึ่งสามารถมีทุกสิ่งทุกอย่าง --- ตั้งแต่ทะเลทรายที่แผดเผาไปจนถึงที่รกร้างอันหนาวเหน็บ ตลอดช่วงเวลาหลายสัปดาห์ ผู้แข่งขันจะต้องต่อสู้กันจนถึงตาย และเครื่องบรรณาการคนสุดท้ายที่ยืนหยัดอยู่ได้ คือผู้ชนะ

การพาเด็ก ๆ ไปจากเขตทุกเขตของเรา และบังคับให้พวกเขา เช่นฆ่ากันเองขณะที่เราเฝ้ามอง เป็นวิธีของแคปิตอลในการเตือนเราว่าชะตาของเราขึ้นอยู่กับความเมตตาของพวกเขา ว่าเรามีโอกาสน้อยมากที่จะรอดชีวิตหากคิดแข็งข้ออีกหน ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ถ้อยคำอย่างไร แต่ข้อความที่แท้จริงชัดเจนยิ่ง 'ดูวิธีที่เราพาลูก ๆ ของแกไปสังเวยสี และไม่มีอะไรสักอย่างเดียวที่แกจะทำได้ ถ้าแกกระดิกนิ้ว เราจะทำลายไม่เหลือซาก เหมือนที่ทำกับเขตสิบสามนี่ล่ะ'

เพื่อให้เป็นการหยามเกียรติ พอ ๆ กับทรมานให้เจ็บปวด แคปิตอลจึงต้องการให้เราปฏิบัติต่อเกมล่าชีวิตเหมือนเป็นงานรื่นเริง การแข่งขันกีฬาที่แต่ละเขตทำหั่นกันเอง เครื่องบรรณาการคนสุดท้ายที่มีลมหายใจจะได้รับชีวิตแห่งความสุขสบายเมื่อกลับถึงบ้าน และเขตของพวกเขาจะได้รางวัลมากมาย ส่วนใหญ่จะเป็นอาหารตลอดทั้งปี แคปิตอล

จะอวดข่าวสาร น้ำมัน และกระทั่งของราคาแพงอย่างน้ำตาลสำหรับเขตที่เป็นผู้ชนะ ขณะพวกเราที่เหลือต้องต่อสู้กับความอดอยาก

“นี่เป็นทั้งเวลาสำหรับการสำนึกผิดและเวลาแห่งการขอบคุณ”
สำเนียงสูงต่ำของนายกเทศมนตรี

จากนั้นเขาอ่านรายชื่อผู้ชนะในอดีตของเขต 12 --- ตลอดเจ็ดสิบสี่ปีที่ผ่านมา เขตเรามีผู้ชนะแค่สองคนและยังมีลมหายใจเพียงคนเดียว เฮย์มิตซ์ อะเบอร์นารี ชายวัยกลางคนพุงพลุ้ย ผู้ซึ่งกำลังร้องตะโกนอะไรสักอย่างที่ไม่อาจเข้าใจได้ เดินโผล่ขึ้นเวที และลงนั่งบนเก้าอี้ตัวที่สาม เขาเมา เมาจัดเสียด้วย ผู้ชนะตอบสนองด้วยการปรบมือพอเป็นพิธี แต่เขามีเมฆงและพยายามสวมกอดเอฟพี ทรินเกต ซึ่งพยายามปกป้องเท่าที่ทำได้

สี่หน้านายกเทศมนตรีดูกังวล เพราะเหตุการณ์ทั้งหมดนี้กำลังถูกถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ ตอนนีเขต 12 จึงกลายเป็นตัวตลกของพาเน็มไปเสียแล้ว และเขารู้ดี จึงรีบพยายามดึงความสนใจกลับมายังวันเก็บเกี่ยวด้วยการแนะนำเอฟพี ทรินเกต

รำเรงและมีชีวิตชีวาเหมือนเคย เอฟพี ทรินเกตวิ่งเหยาะ ๆ ไปยังแท่นโพเดียม และพูดประโยคเด็ดประจำตัว “สุขสันต์วันแห่งเกมล่าชีวิต! และขอให้โชคเข้าข้างคุณตลอดไป!” ผมสี่ขมพูของเธอต้องเป็นวิกแน่ เพราะลอนผมเลื่อนออกจากตรงกลางเล็กน้อยหลังจากเผชิญหน้ากับเฮย์มิตซ์ เธอพาล่ามต่ออีกหน่อยว่าเป็นเกียรติที่ได้อยู่ที่นี้ แม้ทุกคนจะรู้ว่าเธอแค่อยากย้ายไปเขตที่ดีกว่านี้ เขตที่ผู้ชนะมีมารยาท ไม่ใช่ซีเมาที่ปลุกปล้ำเธอต่อหน้าคนทั้งชาติ

ท่ามกลางฝูงชน เกลหันม้ายิ้มบาง ๆ ให้ฉัน ขณะทำงานในวันเก็บเกี่ยวดำเนินไป อย่างน้อยนี่ก็เป็นสิ่งหย่อนใจเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่จู่ ๆ ฉันก็คิดถึงเกลและชื่อสี่สิบสองชื่อของเขาในลูกบอลแก้วใบใหญ่ลูกนั้น กับ

โชคที่ไม่เข้าข้างเขาเอาเสียเลย เมื่อเทียบกับเด็กหนุ่มส่วนใหญ่ และบางที เขาก็กำลังคิดอย่างเดียวกันเกี่ยวกับตัวฉัน เพราะสีหน้าของเขาเคร่งเครียด และเขาเบือนหน้าหนี “แต่ยังมีรายชื่ออีกตั้งเป็นพันนี่นา” ฉันทึ่งก็อยากให้ตัวเองกระซิบบอกเขาได้

ได้เวลาจับรายชื่อแล้ว เอฟฟี ทรินเกตพูดเหมือนที่เคยเสมอ “สุภาพสตรีก่อนนะคะ!” แล้วเดินไปยังลูกบอลแก้วซึ่งมีรายชื่อเด็กผู้หญิง เธอล้วงเข้าไป ชุكمือลึกลงในลูกบอล ก่อนจะดึงกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา ผ่องชนกลั้นหายใจพร้อมกันจนคุณได้ยินเสียงเข้मतกเลยทีเดียว ฉันทึ่งรู้สึก คลื่นไส้ หวังหมดใจให้มันไม่ใช่ชื่อฉัน ไม่ใช่ชื่อฉัน ไม่ใช่ชื่อฉัน

เอฟฟี ทรินเกตเดินกลับมาแทนยังโปเดียม คลี่กระดาษแผ่นนั้น แล้วอ่านชื่อออกมาเสียงดังฟังชัด ไม่ใช่ชื่อฉัน

แต่เป็น ฟริมโรส เอฟเวอร์ตัน

ครั้งหนึ่ง ตอนอยู่ในจุดบอดบนต้นไม้ นิ่งรอให้สัตว์ที่
ล่าเดินผ่านไป ฉันเผลอหลับและร่วงตกลู่วิ่งจากกระยะ
สิบฟุต หลังกระแทกพื้น เหมือนว่าแรงกระแทก
เค้นเอาลมทุกเอือกออกจากปอด ฉันนอนอยู่ตรงนั้น
พยายามสูดลมหายใจเข้า ระบายลมหายใจออก ทำ
อะไรสักอย่าง

และนั่นคือสิ่งที่ฉันรู้สึกเวลานี้ พยายามนึกวิธีสูด
ลมหายใจ ฉันพูดไม่ออก ตกตะลึงขณะที่ชื่อนั้นสะท้อนไปมา
ในกะโหลก ใครสักคนกำลังจับแขนฉัน เด็กชายคนหนึ่งจาก
เดอะซีม และฉันคิดว่าบางทีฉันอาจกำลังร่วงลู่วิ่งก็ได้ เขา
จึงมาคว้าไว้

ต้องมีบางอย่างผิดพลาดแน่ เป็นไปไม่ได้ พริมมี
ชื่อในกระดาษแผ่นเดียวท่ามกลางชื่ออื่น ๆ นับพัน! โอกาสที่
ชื่อของเธอจะถูกจับขึ้นมาริบหรือเสียจนฉันแทบไม่กังวล นี่ฉัน

ยังไม่ได้ทำทุกอย่างหรือ --- เอาชื่อไปแลกกับแผ่นไม้ ไม่ยอมให้เธอทำอะไร
เดียวกัน --- กระดาษแผ่นเดียว แผ่นเดียวในบรรดานับพัน ๆ โชคเข้าข้าง
เธอเต็มที่ แต่นั่นไม่สำคัญแล้ว

จากที่ไหนสักแห่งไกลลิบ ๆ ฉันได้ยินเสียงฝูงชนพิมพ์ด้วยความ
ความเศร้าใจ เช่นที่ทำทุกครั้งเมื่อเด็กอายุสิบสองปีถูกเลือก เพราะไม่มี
ใครคิดว่าเรื่องนี้ยุติธรรม แล้วจากนั้นฉันก็เห็นเธอ --- ใบหน้าซีดเผือด มือ
สองข้างกำแน่นอยู่ข้างตัว เดินตัวแข็ง ๆ ก้าวเล็ก ๆ ตรงเข้าหาเวที --- ผ่าน
ฉันไป ฉันเห็นชายเสื้อด้านหลังของเธอหลุดออกจากขอบกระโปรง
รายละเอียดประการนี้เอง --- ชายเสื้อหลุดจากขอบกระโปรงเป็นรูปหางเปิด
--- ที่ทำให้ฉันกลับมีสติอีกครั้ง

“พริม!” เสียงร้องเด้งออกจากคอของฉัน แล้วกล่อมเนื้อก็เริ่ม
ขยับอีกหน “พริม!” ไม่จำเป็นต้องแหวกฝ่าฝูงชน เด็กคนอื่น ๆ ก้าวหลบ
ทันที เปิดทางให้ฉันวิ่งตรงไปยังเวที ฉันถึงตัวเธอตอนที่เธอกำลังจะก้าว
ขึ้นบันไดพอดี ด้วยการวาดแขนเพียงครั้งเดียว ฉันก็รั้งตัวเธอมาไว้ด้าน
หลังได้

“ฉันขออาสา!” ฉันพูดกระหืดกระหอบ “ฉันขออาสาเป็นเครื่อง
บรรณาการ!”

มีความสับสนวุ่นวายเกิดขึ้นบนเวที เขต 12 ไม่มีอาสาสมัครมา
นานหลายทศวรรษ และธรรมเนียมปฏิบัติก็แทบไม่เคยถูกหยิบมาใช้ กฎ
มีไว้ว่า เมื่อชื่อของเครื่องบรรณาการถูกหยิบออกจากลูกบอล เด็กชาย
คนอื่นซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสม หากว่าชื่อที่อ่านออกมาเป็นเด็กชาย หรือ
เด็กหญิง หากชื่อที่อ่านเป็นชื่อเด็กหญิง สามารถก้าวออกมาข้างหน้าเพื่อ
อาสาแทนเขาหรือเธอได้ ในบางเขตซึ่งการได้รับเลือกในวันเก็บเกี่ยวถือ
เป็นเกียรติอย่างยิ่ง ผู้คนกระหือรือหรือที่จะเสี่ยงชีวิต การขึ้นอาสา
ก็จะสลับซับซ้อนขึ้น แต่ในเขต 12 ที่ซึ่งคำว่า เครื่องบรรณาการ มี

ความหมายเดียวกับ ซากศพ อาสาสมัครจึงสาบสูญไปนานแล้ว

“ดีจริง!” เอฟฟี่ ทรินเกตว่า “แต่ฉันเชื่อว่าการแนะนำผู้ชนะในวันเก็บเกี่ยวก่อนแล้วจากนั้นค่อยถามหาอาสาสมัครยังมีความสำคัญหลงเหลืออยู่บ้างนะคะ และถ้าจะมีใครก้าวออกมาต่อนั้น เราก็ค่อยอืม...” เธอลากเสียง ไม่นั่นใจตัวเอง

“มันสำคัญตรงไหนล่ะ” นายกเทศมนตรีโพล่งออกมา เขามองฉันด้วยสีหน้าเจ็บปวด เขาไม่รู้จัักฉันจริง ๆ หรือก แต่คงคลล้วยคลล้วยคลามากกว่า ฉันเป็นเด็กหญิงที่เอาสตอร์วเบอร์รี่ไปขาย เด็กหญิงที่ลูกสาวของเขาอาจพูดคุยด้วยในบางโอกาส เด็กหญิงที่เมื่อห้าปีก่อนยืนเบียดอยู่กับแม่และน้องสาวขณะที่เขาประกาศชื่อเธอ --- ลูกคนโตกับเหรียญกล้าหาญของพ่อ เหรียญรางวัลสำหรับพ่อที่กลายเป็นไอน้ำในเมืองถ่านหิน นั่นคือภาพที่เขาจำได้ใช่ไหม “มันสำคัญตรงไหน” เขาทวนคำด้วยเสียงแหบห้าว “ให้เธอก้าวมาข้างหน้าเถอะ”

พริมกำลังร้อรากับคนเสียดอยู่ด้านหลังฉัน โอบแขนผอมแห่งรอบตัวฉันแน่นราวคีมจับ “ไม่นะ แคตนิส! ไม่! พี่ไปไม่ได้นะ!”

“พริม ปล่อยพี่” ฉันพูดเสียงแข็ง เพราะการทำเช่นนี้ทำให้ฉันว่าุ่นใจและฉันไม่ยอกร้องให้ เมื่อพวกเขาถ่ายทอดเทปบันทึกภาพงานวันเก็บเกี่ยวคินนี้ ทุกคนจะสังเกตเห็นน้ำตาของฉัน และฉันก็จะตกเป็นเป้าโจมตีได้ง่าย คนอ่อนแอ ฉันจะไม่ให้ใครตราหน้าอย่างนั้นแน่ “ปล่อย!”

ฉันรู้สึกได้ว่ามีคนมาเกาะเธอออกจากหลัง ฉันหันไปและเห็นเกลอัมพริมขึ้นจากพื้น เธอกำลังทุบตีที่อ่นแขนของเธอ “ขึ้นไปเถอะ แคตนิส!” เขาพูดด้วยเสียงที่พยายามข่มให้เป็นปกติ จากนั้นก็อัมพริมตรงไปหาแม่ของฉัน ฉันรวบรวมสติแล้วก้าวขึ้นบันได

“ดีค๊ะ เยี่ยมมาก!” เอฟฟี่ ทรินเกตทำเสียงเล็กเสียงน้อย “นั่นคือจิตวิญญาณของเกมล่าชีวิตโดยแท้!” เธอดีใจที่สุดท้ายก็ได้อยู่ในเขตซึ่ง

มีความตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อย “ชื่ออะไรจ๊ะ”

ฉันทลืนน้ำลายแทบไม่ลง “แคตนิส เอฟเวอร์ติน” ฉันทอบ

“พนันกันก็ได้ เด็กคนนั้นต้องเป็นน้องสาวเธอแน่ ไม่อยากให้เธอนำชัยชนะมาให้หรือไงคะพวกเรา ไม่เอาน่าทุกคน! ขอเสียงปรบมือดัง ๆ ให้เครื่องบรรณาการคนล่าสุดของเราหน่อย!” เอฟฟี ทรินเกตทำเสียงระรัว

ต้องนับว่าเป็นความน่าเลื่อมใสชั่ววินาทีของผู้คนเขต 12 เพราะไม่มีใครปรบมือเลย ไม่แม้กระทั่งพวกที่กำลังพนันกันเรื่องนี้ ซึ่งปกติไม่เคยสนใจอะไร อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาจำฉันได้จากที่เดอะฮ็อบ หรือรู้จักพ่อของฉัน หรือเคยพบกับพริมซึ่งไม่มีใครห้ามใจไม่เอ็นดูเธอได้ ดังนั้นแทนที่จะได้รับเสียงปรบมือก็ก้อง ฉันทกลับยืนอยู่ตรงนั้นไม่ขยับเขยื้อนขณะที่พวกเขาพร้อมกันแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างกล้าหาญที่สุดเท่าที่จะทำได้---ด้วยความเงียบ ซึ่งพูดว่าเราไม่ยอมรับ ไม่ให้อภัย ทั้งหมดนี้คือสิ่งผิด

จากนั้นมีบางสิ่งที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น อย่างน้อยที่สุดก็ฉันทคนหนึ่งละที่ไม่คาดคิด เพราะฉันทไม่คิดว่าเขต 12 จะเป็นสถานที่ซึ่งมีผู้คนเป็นห่วงเป็นใยฉันท การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นนับตั้งแต่ฉันทก้าวขึ้นมาแทนที่พริม และเวลานี้ดูเหมือนว่าฉันทจะกลายเป็นบุคคลผู้เป็นที่รักไปเสียแล้ว เริ่มแรกมีคนเดียว จากนั้นเป็นอีกคน แล้วเกือบทุกคนในฝูงชนก็ยกนิ้วสามนิ้วของมือซ้าย นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง ขึ้นและริมฝีปากและยื่นมาหาฉันทมันเป็นท่าประจำเขตเราซึ่งล้าสมัยและแทบไม่เคยปรากฏให้เห็น ยกเว้นบางครั้งราวในพิธีศพ มันหมายถึงการขอบคุณ การชื่นชม หมายถึงการล่าอาคณที่ฉันทรัก

ตอนนี้ฉันทลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่แล้ว แต่ยังดีที่เฮย์มิตซ์เลือกเวลานี้เดินโผล่เข้ามาเวทีมาแสดงความยินดีกับฉันท “ดูเธอสิ ดูเธอคนนี่สิ!” เขา

ตะโกนลั่นพลางวาดแขนข้างหนึ่งมาโอบไหล่ฉัน เขาแข็งแรงไม่น่าเชื่อ ในสภาพทรุดโทรมอย่างนั้น “ฉันชอบเธออะ!” ลมปากของเขามีกลิ่นเหล้า กลิ่น ครั้งล่าสุดที่เขาอาบน้ำน่าจะเมื่อนานมาแล้ว “เติมไปด้วย...” เขาเฝ้า คำไม่ออกอยู่ครู่หนึ่ง “ความกล้าหาญ!” เขาประกาศอย่างผู้มีชัย “มากกว่าแก!” เขาปล่อยฉันแล้วเดินไปหน้าเวที “มากกว่าแก!” เขาตะโกน พลังชี้ไปยังกล่องตัวหนึ่ง

นี่เขากำลังพูดกับผู้ชายหรือว่าเมาเสียจนกำลังดูหมิ่นเหยียดหยาม แคบิตอลจริง ๆ กันแน่ ฉันไม่มีวันรู้ เพราะก่อนจะอำปากพูดต่อ เฮย์มิตซ์ ก็พลัดตกเวทีและฟาดพื้นสลบเหมือดไป

เขาน่ารังเกียจก็จริง แต่ฉันชอบคุณเขาเหลือเกิน กล้องทุกตัว หันไปจับภาพของเขาด้วยความยินดี ทำให้ฉันมีเวลามากพอที่จะระบาย เสียงสะอื้นเล็ก ๆ ในลำคอออกมาแล้วตั้งสติอีกครั้ง ฉันยื่นเอามือไหลหลัง แล้วเพ่งมองไปไกล ๆ เห็นเนินเขาที่ป็นขึ้นไปเมื่อซำนี้กับเกล ฉันหวน คิดถึงอะไรบางอย่างอยู่ครู่หนึ่ง...ความคิดที่ว่าเรากำลังจะจากเขตอาศัย... กำลังเดินเข้าป่า...แต่ฉันรู้ว่าคิดถูกแล้วที่ไม่หนีไป เพราะใครละจะมาอาสา แทนฟรีม

เฮย์มิตซ์ถูกห้ามเปลออกไปอย่างรวดเร็ว แล้วเอฟพี ทรินเกต ก็หมุนลูกบอลอีกครั้ง “ช่างเป็นวันที่น่าตื่นเต้นอะไรเช่นนี้!” เธอพูดรวบขณะ พยายามขยับวิกผมซึ่งเอียงกะเท่เร่ไปทางขวาให้เข้าที่ “แต่ความตื่นเต้น มากกว่านี้กำลังจะมาถึงนะคะ! ได้เวลาเลือกเครื่องบรรณาการเด็กชายของเราแล้วค่า!” เห็นได้ชัดว่าเธอหวังจะควบคุมสถานการณ์ทรงผมอันไร้สาระ ของตนไว้ให้จงได้ จึงวางมือข้างหนึ่งบนศีรษะขณะหมุนลูกบอลที่บรรจุน รายชื่อเด็กชายก่อนจะคว่ำกระดาษแผ่นแรกที่สัมผัสมือ เธอก้าวฉับ ๆ กลับ มายังแท่นโพเดียม ฉันไม่มีเวลาระทั่งจะภาวนาให้เกลปลอดภัยตอนที่เธอ อ่านชื่อนั้น “พีต้า เมลลาร์ก”

พีต้า เมลลาร์ก!

ໄ໊ ໄມ່นะ ฉันคิด ໄມ່ໄ໊เขานะ ฉันจำชื่อนี้ได้ แม้จะไม่เคย
พูดคุยกับเจ้าของชื่อตรง ๆ สักครั้ง พีต้า เมลลาร์ก

วันนี้โชคไม่เข้าข้างเขาเลยสักนิด

ฉันเฝ้ามองขณะที่เขาเดินตรงมายังเวที ร่ามสูงพอประมาณ หุ่น
ลำหนา ผมสีบลอนด์ชี้ตักเป็นลอนมาปรกหน้าผาก ความตกใจแทบสิ้นสติ
ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นปรากฏชัดบนใบหน้า คุณจะเห็นความพยายาม
ของเขาที่จะไม่แสดงความรู้สึก แต่ดวงตาสีน้ำเงินคู่นั้นตื่นตระหนกอย่าง
ที่ฉันเห็นบ่อย ๆ ในเหยื่อของฉัน กระนั้นก็ดี เขาก้าวขึ้นบันไดอย่างมั่นคง
และเข้าประจำที่

เอฟพี ทริเนเกตถามหาอาสาสมัคร แต่ไม่มีใครก้าวออกมา เขา
มีพี่ชายสองคน ฉันรู้ เคยเห็นพวกเขาในร้านขนมปัง แต่บางทีคนหนึ่งอาจ
จะแก่เกินไปที่จะอาสา และอีกคนไม่อาสา นี่เป็นเรื่องปกติของวันเก็บเกี่ยว
ส่วนใหญ่ไม่มีใครในครอบครัวยอมเสียสละตัวเอง สิ่งที่ฉันทำถือเป็นการ
เปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ

นายกเทศมนตรีเริ่มอ่านสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏ
ซึ่งยาวเหยียดและน่าเบื่อเช่นที่ทำทุกปีเมื่อถึงตอนนี้---มันคือสิ่งจำเป็น---
แต่ฉันไม่สนใจจะฟัง

ทำไมถึงเป็นเขา ฉันคิด จากนั้นจึงโน้มหน้าตัวเองให้เชื่อว่า
เรื่องนั้นไม่สำคัญ พีต้า เมลลาร์กกับฉันไม่ได้เป็นเพื่อนกัน ไม่ได้อยู่แวก
เดียวกันด้วยซ้ำ เราไม่คุยกัน การมีปฏิสัมพันธ์จริง ๆ ระหว่างเราเกิดขึ้น
ครั้งเดียวเมื่อหลายปีก่อน บางทีเขาอาจลืมไปแล้วก็ได้ แต่ฉันไม่ลืม และ
รู้ว่าจะไม่วันลืม...

มันเกิดขึ้นในช่วงเวลาเลวร้ายที่สุด พ่อของฉันตายเพราะอุบัติเหตุ
ในเมืองสามเดือนก่อนหน้านั้น ในเดือนมกราคมอันชื้นแฉะที่สุดเท่าที่ทุกคน

จำได้ ความรู้สึกที่ซาไปชั่วขณะเพราะการสูญเสียพ่อเพิ่งผ่านพ้น ความเจ็บปวดพุ่งเข้าโจมตีฉันโดยไม่ทันตั้งตัว มันถาโถมลงบนตัว ฉันเจ็บปวด แสบสาหัสและสะอึกสะอื้นอย่างหนัก พ่ออยู่ไหน ฉันร้องอยู่ในใจ พ่อไปอยู่ที่ไหน แน่นนอน ไม่เคยมีคำตอบใดกลับมา

เขตมอบเงินก้อนเล็กให้เราเป็นค่าขาดเซยสำหรับการเสียชีวิตของพ่อ เพียงพอที่จะใช้จ่ายตลอดหนึ่งเดือนแห่งความทุกข์ระทม ซึ่งเป็นเวลาที่คาดว่าแม่ของฉันน่าจะได้งานแล้ว เพียงแต่แม่ไม่ได้ทำ แม่ไม่ได้ทำอะไรเลย เว้นแต่นั่งแช่อยู่ในเก้าอี้ หรือที่บ่อกว่านั้นคือนอนกองอยู่ใต้ผ้าห่มบนเตียง สายตาจับจ้องตรงที่ใดที่หนึ่งไกล ๆ สักพักแม่จะขยับตัวลุกขึ้นราวกับมีเรื่องเร่งด่วนให้ต้องสะสาง ก่อนจะล้มฮวบกลับสู่ความนิ่งดังเดิม ไม่ว่าพริมจะวิงวอนเพียงใดก็ดูเหมือนจะไร้ผล

ฉันกลัวจับใจ คิดเอาเองว่าแม่ถูกขังอยู่ในโลกแห่งความเศร้าโศกอันหมองหม่น แต่เมื่อเวลาผ่านพ้น ทั้งหมดที่รู้คือ ฉันไม่ได้เสียพ่อไปเท่านั้น ทว่าแม่ด้วย ตอนที่อายุได้สิบเอ็ดขวบ กับพริมที่เพิ่งเจ็ดขวบ ฉันรับหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ไม่มีทางเลือกอื่น ฉันซื้ออาหารจากตลาดและปรุงสุกฝีมือ พยายามทำให้พริมและตัวเองมีรูปร่างหน้าตาพอจะอดคนอื่นได้ เพราะหากมีใครรู้ว่าแม่ไม่สามารถดูแลเราต่อไปได้แล้ว เขตจะพรากเราไปจากแม่ และเราต้องไปอยู่บ้านสงเคราะห์ ฉันเติบโตขึ้นพร้อมกับเห็นเด็ก ๆ จากบ้านเหล่านี้ที่โรงเรียน ความเศร้าสร้อย ริวรอยของมือที่โกรธเกรี้ยวประทับบนใบหน้า ความสิ้นหวังที่ทำให้ไหล่ของพวกเขาโก่งงอไปข้างหน้า ฉันปล่อยให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นกับพริมไม่ได้เป็นอันขาด พริมผู้บอบบางและอ่อนหวาน คนที่ร้องไห้เมื่อฉันร้องโดยที่เธอเองไม่รู้สาเหตุด้วยซ้ำ คนที่หิวผมและถักเปียให้แม่ก่อนเราไปโรงเรียน คนที่ยังเซ็ดถูกระจกที่พ่อใช้สองเวลาโกนหนวดทุกคืน เพราะพ่อเกลียดคราบเขม่าถ่านหินซึ่งจับทุกสิ่งทุกอย่างในเดอะซิม บ้านสงเคราะห์จะบดขยี้เธอราวกับเป็น

แมลงตัวหนึ่ง ดังนั้นฉันจึงเก็บความอึดอัดคับข้องใจของเราไว้เป็นความลับ
แต่เงินห่วยหรือและเราค่อย ๆ อดตาย ไม่มีทางอื่นอีกแล้ว ฉัน
พรีำบอกตัวเองว่าอดทนรอให้ถึงเดือนพฤษภาคมก่อน แต่วันที่ 8 พฤษภาคม
เท่านั้น แล้วฉันจะมีอายุครบสิบสองปี และสามารถลงชื่อเพื่อขอรับแผ่นไม้
ใช้ชั่วคราวกับน้ำมันอันล้ำค่าที่นั่นเลี้ยงปากท้องของเรา เพียงแต่ยังเหลืออีกหลาย
สัปดาห์กว่าเวลานั้นจะมาถึง เราคงตายไปก่อนเป็นแน่

การอดอาหารไม่ใช่ชะตากรรมผิดปกติในเขต 12 ใครไม่เคยเห็น
เหยื่อของมันบ้าง คนเฒ่าคนแก่ที่ทำงานไม่ได้ เด็ก ๆ จากครอบครัวที่มี
สมาชิกมากเกินไปจะหาเลี้ยงไหว ผู้ได้รับบาดเจ็บจากในเหมืองที่เดิน
กระจัดกระจายทั่วท้องถนน และวันหนึ่งคุณจะมีบุญไปพบพวกเขาหนึ่ง
หลังพังก้าแพง หรือนอนอยู่ในทุ่งมีโดว์ คุณจะได้ยินเสียงร้องโหยหวนจาก
บ้านสักหลัง แล้วพีซตีปเปอร์จะถูกตามให้มาเก็บศพ การอดอาหารไม่เคย
เป็นสาเหตุการเสียชีวิตอย่างเป็นทางการ ส่วนใหญ่จะเป็นไข้หวัดหรือปอด
บวม แต่นั่นหลอกใครไม่ได้หรอก

บ่ายวันที่ฉันเผชิญหน้ากับพีต้า เมลลาร์ก สายฝนกำลัง
โปรยปรายความเย็นเฉียบอย่างไม่ปราณีปราศรัย ฉันอยู่ในเมือง พยายาม
ขายเสื้อผ้าทารกที่เก่าจนหลุดลุ่ยของพริมในตลาดเอกซน แต่ไม่มีใครสนใจ
แม้จะเคยไปเดอะฮ็อบกับพ่อมาแล้วหลายครั้ง ฉันก็ยังกลัวเกินกว่าจะกล้า
เสี่ยงเข้าไปในสถานที่อันดิบเถื่อนเช่นนั้นคนเดียว สายฝนชุ่มโชกตัวฉัน
ผ่านเสื้อแจ็คเก็ตล่าสัตว์ของพ่อ ทำให้หนาวเข้าไปถึงกระดูก สามวัน
มาแล้วที่เราไม่ได้กินอะไรเลย นอกจากน้ำเปล่าต้มกับไบมินต์แห้งเก่าเก็บ
ที่ฉันพบอยู่หลังตู้ถ้วยชาม ตอนที่ตลาดวาย ฉันตัวสั่นหิวจนทำห่อเสื้อผ้า
ทารกร่วงลงในแอ่งโคลน ฉันไม่เก็บขึ้นมาเพราะกลัวจะล้มคะมำและไม่อาจ
ลุกยืนได้อีก ยิ่งกว่านั้น ไม่มีสักคนอยากได้เสื้อผ้าที่ฉันเอามาขาย

ฉันกลับบ้านไม่ได้ เพราะที่บ้านมีแม่กับดวงตาไร้วิญญาณและ

น้องสาวที่แถมตอบปริศนาคำถามแตกกรออยู่ ฉันไม่สามารถเดินเข้าไปในห้องนั้น ห้องที่มีเตาผิงควนโขมงเพราะใช้กิ่งไม้และชิ้นซึ่งฉันขุดมาจากกองขยะ ชายป่าเนื่องจากถ่านหินหมด สองมือของฉันว่างเปล่าไร้ความหวังใด

ฉันเดินโซเซอยู่บนทางดินโคลนหลังร้านซึ่งให้บริการคนเมือง ผู้มั่งคั่ง บรรดาพ่อค้าอาศัยอยู่ชั้นบนสถานที่ทำธุรกิจของตน ดังนั้นโดยข้อเท็จจริงนี้จึงเท่ากับฉันอยู่หลังบ้านพวกเขา ฉันจำได้ถึงภาพราง ๆ ของแปลงดอกไม้ซึ่งยังไม่ได้เพาะปลูกสิ่งใดสำหรับฤดูใบไม้ผลิ แพะหนึ่งหรือสองตัวในคอก สุนัขตัวเปียกโชกถูกล่ามไว้กับเสา คอตก ยอมจำนนอยู่ในขี้ดินขี้โคลน

การลักขโมยทุกรูปแบบเป็นสิ่งต้องห้ามในเขต 12 เป็นการกระทำที่มีโทษถึงตาย แต่ความคิดผุดขึ้นในใจฉันว่าอาจจะมีอะไรสักอย่างอยู่ในถังขยะ และนั่นก็คงไม่เป็นไร อาจจะมีกระดูกของพ่อค้าขายเนื้อหรือผักเน่าจากร้านขายของชำ อะไรสักอย่างที่ไม่มีการสิ้นหวังพอจะกินยกเว้นครอบครัวของฉัน แต่น่าเสียดาย ขยะเพิ่งถูกเก็บไป

ตอนเดินผ่านร้านขนมปัง กลิ่นของขนมปังอบใหม่หอมฟุ้งเสียจนฉันรู้สึกตาลาย เตาอบอยู่หลังร้าน แสงสีทองอร่ามกระจายออกจากประตูครัวที่เปิดอยู่ ฉันยืนราวต้องมนตร์จากความร้อนและกลิ่นอันเย้ายวน กระทั่งสายฝนตกมาขัดจังหวะ ลูบไล่นี้วันเย็นเจี๊ยบของมันลงมาตามแผ่นหลัง บังคับให้ฉันกลับมีชีวิตร ฉันเปิดฝาทิ้งขยะของร้านขนมปัง และพบว่ามันว่างเปล่า หมดจด และเล็ดเย็น

ทันใดนั้นมีเสียงตวาดดังลั่น ฉันเงยหน้าเห็นภรรยาคนทำขนมปัง กำลังไล่ตะเพิดฉัน นางบอกว่า อยากให้นางโทรแจ้งพีซคีปเปอร์จันหรือและว่านางสะอิดสะเอียนเพียงใดที่เห็นเด็กสารเลวเหล่านี้จากเดอะซีมมาขูดตะกุกถึงขยะของนาง ถ้อยคำเหล่านั้นน่าขง และฉันไม่มีข้อแก้ตัว ขณะค่อย ๆ วางฝากลับที่เดิมแล้วถอยออกไป ฉันก็สังเกตเห็นเขา เด็กชายผม

บลอนด์ กำลังลอบมองจากด้านหลังของแม่ ฉันเคยเห็นเขาที่โรงเรียน เขารุ่นเดียวกับฉัน แต่ฉันไม่รู้จักชื่อ เขาอยู่ในกลุ่มเด็กเมือง แล้วฉันจะ ไปรู้จักได้อย่างไรละ แม่ของเขากลับไปในร้านขนมปัง บ่นไม่พอใจ แต่ เขาต้องเฝ้าดูฉันอยู่แ่นตอนที่ฉันเดินไปหลังเล้าหมูบ้านเขาแล้วยืนฟังต้น แอปเปิ้ลเก่าตรงสุดทาง ฉันเริ่มตระหนักอย่างชัดเจนว่าฉันไม่มีสิ่งใดติดมือ กลับบ้าน เข้าฉันอ่อนแรง ทрудฮวบครูดต้นแอปเปิ้ลลงไปกองที่รากของมัน ทุกอย่างมากเกินไปจนจะรับไหว ฉันป่วย อ่อนแอ และเหนื่อยล้าเกินไป โอโย ฉันเหนื่อยเหลือเกิน ปล่อยให้พวกเขาโทร.แจ้งพีซซีพีเปอร์แล้วพาเราไป บ้านสงเคราะห์เถอะ ฉันคิด หรือถ้าให้ดีกว่านั้นก็ปล่อยให้ฉันตายอยู่ตรงนี้ กลางสายฝนเถอะ

มีเสียงกระทบกันของอะไรสักอย่างในร้านขนมปัง และฉันได้ยิน หญิงคนนั้นร้องกรี๊ดอีกครั้ง ตามด้วยเสียงตบตี ฉันสงสัยอยู่บ้างว่าเกิดอะไร ขึ้น เสียงเท้าย่ำโคลนตรงมาจากฉัน ฉันคิด เป็นนางแน่ นางกำลังถือไม้ มาไล่ฉัน แต่ไม่ใช่ กลับเป็นเด็กชายคนนั้น ในอ้อมแขนหอบขนมปังสอง ก้อนใหญ่ที่คงร่วงลงในกองไฟ เพราะผิวนอกของมันไหม้เกรียม

แม่ของเขากำลังตะโกนลั่น “เอาไปให้หมูกินดีกว่า ไอ้ลูกเวร! ทำไมนะเธอ ก็จะมีใครที่เหินสติซื้อขนมปังไหม้ ๆ บ้างละ!”

เขาเริ่มห้กส่วนที่ไหม้แล้วโยนลงในราง จากนั้นเสียงกระดิ่งหน้า ร้านขนมปังก็ดังขึ้น แล้วแม่ของเขาก็หายไปเพื่อบริการลูกค้า

เด็กชายไม่แม้กระทั่งเหลือบมองมาจากฉัน แต่ฉันเฝ้าดูเขาอยู่ เพราะขนมปังนั้น เพราะแนวไม้เรียวแดงเด่นบนโหนกแก้ม นางตีเขาด้วย อะไร พ่อแม่ไม่เคยตีเรา ฉันนึกภาพไม่ออกจริง ๆ เด็กชายหันกลับไปมอง ร้านขนมปังเหมือนกำลังตรวจสอบว่าทางสะดวกหรือไม่ จากนั้นเขาก็หัน ความสนใจกลับมาที่หมู และโยนขนมปังหนึ่งก้อนมาจากฉัน ก้อนที่สอง ลอยตามมาทันที แล้วเขาก็วิ่งรี่กลับไปในร้าน ปิดประตูห้องครัวแน่น

ตามหลัง

ฉันเขม่นมองก่อนขนมปังอย่างไม่เชื่อสายตา มันยังอยู่ในสภาพดี ดีมากทีเดียวละ เว้นก็แต่ส่วนที่ไหม้ นี่เขาตั้งใจให้ฉันอย่างนั้นหรือ ต้องใช้แน่ เพราะมันอยู่ตรงเท้าของฉันเลย ก่อนที่จะมีใครมาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันยัดก้อนขนมปังไว้ในเสื้อ กระซิบเสื้อแจ๊คเก็ตแน่น แล้วรีบจ้ำอ้าวออกไป ความร้อนของขนมปังไหม้ผิวของฉัน แต่ฉันกอดมันแน่นขึ้น รักษาด้วยชีวิต

ตอนที่กลับถึงบ้าน ขนมปังเย็นลงบ้างแล้ว แต่ข้างในยังอุ่นอยู่ พอฉันวางมันลงบนโต๊ะ พริมาก็ยื่นมือออกมาจะฉีกกินทันที แต่ฉันบอกให้เธอนั่งก่อน บังคับแม่มานั่งร่วมโต๊ะด้วยกัน แล้วรินน้ำชาอุ่น ๆ ฉันชูดส่วนที่ไหม้ออกแล้วหัน เรากินหมดหนึ่งก้อน ทีละแผ่น เป็นขนมปังรสชาติดีทีเดียว ยัดใส่ลูกเกตกับถั่ว

ฉันวางเสื้อผ้าอ้อมไฟให้แห้ง คลานขึ้นเตียง และทิ้งตัวลงสู่การหลับใหลฝัน เพิ่งจะเข้าใจในเช้าวันต่อมาว่า เด็กชายคนนั้นอาจตั้งใจทำให้ขนมปังทั้งสองก้อนไหม้ก็ได้ เขาอาจทิ้งมันลงไปในกองไฟ รู้ว่านั่นหมายถึงการถูกทำโทษ แล้วเอามาส่งให้ฉัน แต่ฉันสลัดความคิดนี้ทิ้งไป ต้องเป็นความบังเอิญ เขาจะทำอย่างนั้นไปเพื่ออะไร เขาไม่รู้จักฉันด้วยซ้ำ ถึงอย่างนั้น แคลโยนขนมปังให้ฉันก็เป็นความกรุณาที่มากโข ซึ่งแน่นอนว่าจะส่งผลให้เขาถูกเขียนตีหากโดนจับได้ ฉันอธิษฐานการกระทำของเขาไม่ได้

เรากินขนมปังอีกหลายแผ่นเป็นอาหารเช้าแล้วมุ่งหน้าไปโรงเรียน เหมือนว่าฤดูใบไม้ผลิมาถึงแค่ชั่วข้ามคืน อากาศอบอุ่นและหอมหวาน หมูเมฆเป็นปุยนุ่ม ที่โรงเรียน ฉันเดินผ่านเด็กชายคนนั้นในห้องโถงใหญ่ แก้มของเขาวมหนูนและขอบตาคัลล้า เขาอยู่กับเพื่อน ๆ และไม่ทักทายฉันไม่ว่าด้วยอาการใด แต่ตอนที่ฉันไปรับพริมและเดินกลับบ้านในบ่ายวันนั้น ฉันพบว่าเขากำลังจ้องมองฉันจากอีกฟากของสนามโรงเรียน

สายตาของเราสบกันแค่เสี้ยววินาที จากนั้นเขาหันหน้าไปอีกทาง ฉันหลบสายตา เขินอาย และนั่นคือตอนที่ฉันเห็นสิ่งนั้น ดอกแดนดิไลออนดอกแรกของปี ระฆังส่งเสียงดังในหัว ฉันนึกถึงเวลาหลายชั่วโมงที่ฉันไปพร้อมกับพ่อ และรู้ว่าเราจะมีชีวิตรอดได้อย่างไร

จนวันนี้ฉันไม่สามารถสลัดความสัมพันธ์ระหว่างเด็กชายคนนี้พีต้า เมลลาร์ก กับขนมปังที่หยิบยื่นความหวังให้แก่ฉัน และดอกแดนดิไลออนที่เตือนให้ฉันรู้อย่างไม่อัปยศหนทาง ทั้งไปได้ และมากกว่าหนึ่งครั้งที่ฉันเข้าไปในทางเดินโถงของโรงเรียนแล้วเห็นสายตาของเขาจับจ้องมองมาเพียงเพื่อจะเบือนหนีในพริบตา ฉันรู้สึกเหมือนเป็นหนี้เขา และฉันเกลียดความรู้สึกนั้น บางทีถ้าได้ขอบคุณเขาในตอนนั้น เวลานี้ฉันอาจจะรู้สึกขัดแย้งกับตัวเองน้อยกว่านี้ก็ได้ ฉันนึกถึงเรื่องนี้อยู่สองครั้ง แต่ดูเหมือนโอกาสจะไม่เคยเกิดขึ้นเลย และตอนนี้มันจะไม่มันวันเกิด เพราะเรากำลังจะถูกโยนเข้าลานประลองเพื่อให้สู้กันจนตาย แล้วฉันจะไปพูดขอบคุณในนั้นได้อย่างไร มันจะดูไม่จริงใจแน่ถ้าฉันพยายามปาดคอเขา

นายกเทศมนตรีอ่านสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏที่น่าเบื่อจบ และทำท่าทางบอกให้พีต้ากับฉันเขย่ามือกัน มือของเขาแน่นและอุ่นเหมือนขนมปังสองก้อนนั้น พีต้าจ้องตาและบีบมือฉันด้วยอาการที่ฉันคิดว่าหมายถึงการให้กำลังใจ บางทีนั่นอาจจะเป็นแค่กล้ำเนื้อกระดูกเพราะความวิตกกังวล

เราหันกลับไปหาฝูงชนขณะที่เพลงชาติของพาเน็มบรรเลง
ดีจริง ฉันคิด จะมีเราทั้งหมดยี่สิบสี่คน เป็นไปได้ว่าจะมีใครอื่น
ฆ่าเขาก่อนฉันแน่

แน่นอน วางใจเถอะ ความเป็นไปได้มาทันเวลาเสมอ

เมื่อเพลงชาติบรรเลงจบ เราถูกนำตัวไปอารักขา ไม่ได้หมายความว่าเราถูกใส่กุญแจมือหรืออะไรทำนองนั้นหรอก แต่กลุ่มของพีซคิปเปอร์จะพาเราเดินผ่านประตูด้านหน้าอาคารกระทรวงยุติธรรม ในอดีตอาจจะเคยมีเครื่องบรรณาการพยายามหลบหนี แต่ฉันไม่เคยเห็นเลยสักครั้ง

ทันทีที่เข้าไปข้างใน ฉันก็ถูกพาไปยังห้องห้องหนึ่งและทิ้งให้อยู่ลำพัง นี่เป็นสถานที่หรูหราที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้เข้าไป พรหมเนื่อหนาและนุ่ม กับโซฟาผ้ากำมะหยี่และเก้าอี้ ฉันรู้จักกำมะหยี่ เพราะแม่มีชุดเดรสที่ปักทำด้วยวัสดุประเภทนี้ ตอนลงนั่งบนโซฟา ฉันอดลูบไล่นิ้วบนเนื้อผ้าเข้าไปเข้ามาไม่ได้ มันช่วยให้ฉันสงบขณะพยายามเตรียมรับมือกับชั่วโมงถัดไป ซึ่งถูกจัดสรรไว้ให้เครื่องบรรณาการล่าลาบุคคลอันเป็นที่รัก ฉันไม่ยอมให้ตัวเองดูหงุดหงิด

หัวเสีย ออกจากห้องนี้ในสภาพตาบวมจมูกแดง การร้องไห้ไม่ใช่ทางเลือก
ที่สถานีรถไฟจะมีกล้องบันทึกภาพมากกว่านี้

น้องสาวกับแม่ของฉันเข้ามาก่อน ฉันยื่นมือไปหาพริม เธอขึ้น
มานั่งบนตัก คล้องแขนรอบคอฉัน ศีรษะแนบชบไหล่ อย่างเดียวกับที่เธอ
เคยทำเมื่อครั้งยังเดินเตาะแตะ แม่นั่งข้างฉันและโอบกอดเราสองคน ราว
2-3 นาทีที่ไม่มีใครพูดอะไร แล้วฉันก็เริ่มบอกทั้งสองว่าต้องทำอะไรบ้าง
ระหว่างที่ฉันไม่อยู่ทำสิ่งเหล่านั้นให้

พริมต้องไม่เอาชื่อไปแลกแผ่นไม้ เธอกับแม่มีชีวิตอยู่ต่อไปได้
ถ้าตั้งใจให้ดี พริมสามารถขายนมแพะกับเนย และแม่อีกยังมีธุรกิจปรุงยา
ขนาดย่อมที่ต้องทำเพื่อรักษาผู้คนในเดอะซิม เกลจะเอาสมุนไพรที่แม่ไม่ได้
ปลูกมาให้ แต่แม่ต้องอธิบายให้ละเอียด เพราะเขาไม่คุ้นเคยกับสิ่งเหล่านั้น
เหมือนฉัน นอกจากนี้เขายังจะเอาสัตว์ที่ล่าได้มาให้อาศัย---เขากับฉันทำข้อ
ตกลงเรื่องนี้มาได้ราวปีกว่าแล้ว---และจะไม่ขอคำตอบแทน แต่ทั้งสองต้อง
ขบใจเขาด้วยของแลกเปลี่ยนบางอย่าง เช่นนมหรือยา

ฉันไม่เสียเวลาแนะนำให้พริมเรียนรู้วิธีล่าสัตว์ เคยพยายามสอน
อยู่สองครั้ง แต่นั่นคือหายนะโดยแท้ ป่าทำให้เธอกลัว และเมื่อไรก็ตามที่
ฉันยิงอะไรสักอย่าง เธอจะน้ำตาคลอและเอาแต่พูดว่าเราอาจจะรักษามัน
ให้หายได้ถ้ากลับถึงบ้านทันเวลา ทว่าเธอประสบความสำเร็จดีเยี่ยมกับแพะ
ฉันจึงเน้นเรื่องนั้นแทน

เมื่อเสร็จสิ้นการส่งเสียเรื่องเชื้อเพลิงและการแลกเปลี่ยนสินค้ากับ
การใช้ชีวิตในโรงเรียนแล้ว ฉันหันไปหาแม่และบิบบั้นแชนเต็มแรง “ฟิงหนูพูด
นะคะ นี่แม่ฟิงหนูอยู่หรือเปล่า” แม่พยักหน้า หน้าตาตื่นเพราะน้ำเสียง
จริงจังของฉัน แม่รู้ว่าฉันจะพูดเรื่องอะไร “แม่หนีไปไม่ได้อีกแล้ว” ฉันพูด
สองตาของแม่จ้องมองพื้น “แม่รู้ แม่จะไม่หนี แม่ช่วยไม่ได้---”
“ข้างเถอะคะ แต่ตอนนี้แม่ต้องช่วยแล้วละ แม่จะไม่สนใจแล้ว

ปล่อยให้พริมดูแลตัวเองไม่ได้ ตอนนี่ไม่มีหนูคอยดูแลให้แม่กับน้องมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว ไม่สำคัญว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าแม่จะเห็นอะไรบนจอ แม่ต้องรับปากหนูว่าจะสู้ จะผ่านมันไปให้ได้” ฉันขึ้นเสียงเป็นตะโกน ในนั้นเต็มไปด้วยความโกรธทั้งหมดและความกลัวทั้งหมดที่ฉันรู้สึกต่อการนั่งเฉยที่ผ่านมาจากแม่

แม่แคะมือของฉันที่บีบแขนอยู่ ตอนนี่เริ่มโกรธตัวเอง “แม่ไม่สบาย แม่ดูแลตัวเองได้ถ้ากินยาที่เอามาด้วย”

บางที่แม่อาจจะป่วยจริง ๆ ก็ได้ ฉันเคยเห็นแม่รักษาคนที่ทุกข์ทรมานเพราะความเศร้าโศกจนหายมาแล้ว แต่ถึงจะเป็นความเจ็บไข้ได้ป่วยเราก็ต้องไม่ยอมให้มันเกิดขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นก็กินเสียสิคะ แล้วก็ดูแลเธอด้วย!” ฉันพูดหัวน ๆ

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอก แคदनีส” พริมพูดพลางจับใบหน้าของฉันไว้ด้วยสองมือ “แต่พี่ต้องดูแลตัวเองเหมือนกันนะ พี่อ้วนและกล้าหาญมาก บางที่พี่อาจจะชนะก็ได้”

ฉันไม่ชนะหรอก ในหัวใจพริมต้องรู้แน่ การชิงชัยยิ่งใหญ่เกินกว่าความสามารถของฉัน เด็ก ๆ จากเขตซึ่งมีฐานะมั่งคั่งร่ำรวยกว่า ที่ซึ่งชัยชนะคือเกียรติอันยิ่งใหญ่ คนที่ได้รับการฝึกฝนมาทั้งชีวิตเพื่อการนี้ เด็กชายซึ่งรูปร่างใหญ่กว่าฉันสองถึงสามเท่า เด็กหญิงที่รู้วิธีฆ่าคุณถึงยี่สิบวิธีด้วยมีดเพียงเล่มเดียว ใช่ ต้องมีพวกที่เป็นอย่างฉันด้วย พวกที่ถูกกำจัดก่อนความสนุกสนานอันแท้จริงจะเริ่ม

“อาจจะ” ฉันพูด เพราะฉันคงไม่สามารถบอกให้แม่สู้ต่อไป หากฉันยอมจำนนเสียก่อนแล้ว อีกอย่าง ไม่ใช่นิสัยของฉันที่จะถอดใจโดยยังไม่ได้อะไร แม่ดูเหมือนว่ายากจะเอาชนะก็ตาม “แล้วเราก็จะรวยเหมือนเฮย์มีตซ์”

“ฉันไม่สนหรอกว่าเราจะรวยหรือเปล่า แค่อยากให้พี่กลับบ้าน

ที่จะพยายาม ไข่ใหม่ จริง ๆ นะ พยายามจริง ๆ นะ” พริมขอคำยืนยัน

“จริง ๆ พยายามจริง ๆ สาบาน” ฉันทรับคำ และรู้ว่าต้องทำ เพื่อพริม

จากนั้นก็มีพีชคีปเปอร์มาที่ประตู ส่งสัญญาณให้รู้ว่าเวลาของเราหมดแล้ว เราทั้งสามคนสวมกอดกันเสียดแรงจนเจ็บ สิ่งเดียวที่ฉันทพร่าพูดก็คือ “ฉันทรักเธอนะพริม หนูรักแม่นะคะ รักทั้งสองคน” แล้วพริมกับแม่อีกตอบแบบเดียวกัน ก่อนที่พีชคีปเปอร์จะส่งให้ทั้งคู่ออกไปแล้วปิดประตู ฉันทชุกหน้าลงในหมอนกำมะหยี่ใบหนึ่ง เหมือนว่ามันสามารถสะกดกลั้นไม่ให้ทุกอย่างออกไปได้

ใครอีกคนเดินเข้ามาในห้อง แล้วตอนที่เงยหน้า ฉันทก็ประหลาดใจที่ได้เห็นคนทำขนมปัง พ่อของพีต้า เมลลาร์ก ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะมาเยี่ยมฉันท ที่สำคัญ ในไม่ช้าฉันทต้องพยายามฆ่าลูกชายของเขา เรารู้จักกันน้อยมาก เขารู้จักพริมมากกว่าด้วยซ้ำ เวลาเธอเอาเนยนมแพะไปขายที่เดอะฮีอบ เธอจะกันไว้สองก้อนสำหรับเขา และเขาจะให้ขนมปังแก่เธอมากมายเป็นการแลกเปลี่ยน เรามักจะรอให้ภรรยาแม่มดของเขาไปที่อื่นก่อน แล้วจึงค่อยเข้าไปแลกเปลี่ยนกับเขา เพราะเขานิสัยดีกว่ามาก ฉันทแน่ใจว่าเขาจะไม่มีวันตีลูกชายเพราะเหตุขนมปังใหม่อย่างที่นางทำแน่ ว่าแต่เขามาหาฉันททำไม

คนทำขนมปังนั่งท่าทางกระอักกระอ่วนใจอยู่บนขอบเก้าอี้หุ้มผ้ากำมะหยี่ เขาเป็นชายโหลกว้างร่างใหญ่ มีแผลใหม่จากการใช้เวลาหลายปีหน้าเตาอบ เขาต้องเฟิงกล่าวล่ำลาลูกชายมาแน่ เขาตั้งห่อกระดาดสีขาวออกจากกระเป๋าเสื้อแจ๊คเก็ตแล้วยื่นให้ ฉันทเปิดดูและพบว่ามันเป็นคุกกี้ สิ่งเหล่านี้คือความฟุ่มเฟือยที่เราไม่มีวันหาซื้อมาได้แน่

“ขอบคุณคะ” ฉันทตอบ ในเวลาตี ๗ ปกติ คนทำขนมปังไม่ใช่คนช่างพูดอยู่แล้ว และในเวลาเช่นนี้เขากียิ่งไม่เอ่ยเลยแม้แต่คำเดียว “หนูได้

ทานขนมปังของคุณเมื่อเช้านี้ เกลเพื่อนของหนูเอากะรอกไปแลกกมา” เขา พยักหน้า เหมือนว่าจำกระรอกได้ “มันไม่คุ้มค่าเลยสำหรับคุณ” ฉันทพูด เขายักไหล่ราวกับนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ

จากนั้นฉันก็คิดอย่างอื่นไม่ออกแล้ว เราจึงนั่งเงียบ ๆ กระทั่ง พี่ชคิปเปอร์คนหนึ่งมาเรียกเขา เขาลุกยืนแล้วกระแอมไอ “ฉันจะดูแลแม่สาวน้อยให้ เธอได้กินอิ่มแน่”

ฉันรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอกเพราะคำพูดของเขา พวกเขา ลูกค้าของฉันมักจะเอ็นดูพริ้มเสมอ บางทีอาจเอ็นดูมากพอที่จะทำให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไปก็เป็นได้

แขกคนต่อไปของฉันเห็นข้อความคาดหมายเช่นกัน แมตจ์เดินตรง มาหา เธอไม่มีน้ำตาคลอหรือพูดจาเสียงไปเสียงมา กลับมีความเร่ร่อนใน น้ำเสียงซึ่งทำให้ฉันประหลาดใจ “ในลานประลอง พวกเขายอมให้เธอพก สิ่งของจากเขตติดตัวไว้ได้หนึ่งอย่าง สิ่งที่จะเตือนให้เธอนึกถึงบ้าน เธอจะ พกสิ่งนี้ไว้ได้ไหม” เธอยื่นเข็มกลัดทองคำทรงกลมซึ่งติดอยู่บนชุดของเธอ ก่อนหน้านั้นให้ ตอนนั้นฉันไม่ได้สนใจมันมากนัก แต่เวลานี้ฉันเพิ่งเห็นว่า มันเป็นนกตัวเล็ก ๆ กระพือปีกบิน

“เข็มกลัดของเธอ?” ฉันทพูด แทบไม่เคยนึกถึงเรื่องการพก เครื่องรางติดตัวเลย

“นี่ ฉันทจะกลัดไว้บนชุดให้ ตกलगใหม่” แมตจ์ไม่รอคำตอบ เธอ โน้มตัวเข้ามาแล้วกลัดนกตัวนั้นไว้บนชุดที่ฉันสวมอยู่ “สัญญาได้ไหมว่าเธอ จะติดมันเข้าไปในลานประลองด้วย แคตนิส” เธอถาม “สัญญา?”

“ได้” ฉันทพูด คุณก็ เข็มกลัด วันนี้ฉันได้รับของขวัญหลาย อย่าง แมตจ์ให้เพิ่มอีกหนึ่ง รอยจูบบนแก้ม จากนั้นเธอก็ออกไป ทิ้งฉัน ไว้กับความคิดว่า บางทีตลอดเวลาที่ผ่านมา แมตจ์อาจจะเป็นเพื่อนฉัน จริง ๆ ก็ได้

สุดท้ายเกลก็มาอยู่ที่นี้ และแม้ว่าไม่เคยมีความโรแมนติก ระหว่างเราสอง แต่เมื่อเขาอำแขนออก ฉันก็ไม่ลังเลที่จะโผล่เข้าหา ฉันคุ้นเคยกับร่างกายของเขาดี---ลักษณะที่มันเคลื่อนไหว กลิ่นของควันไฟในป่า กระทั่งเสียงเต้นของหัวใจเขาที่ฉันรู้จักจากช่วงเวลาของความเงียบ ขณะล่าสัตว์---แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันสัมผัสมันจริงๆ กล้ามเนื้อแน่นไม่มีไขมันที่แนบตัวฉันอยู่

“ฟังนะ” เขาพูด “การใช้มีดน่าจะง่ายที่สุด แต่เธอต้องมีค้อนธนู อยู่ในมือ นั่นคือโอกาสที่ดีที่สุดของเธอ”

“เขาอาจไม่มีธนูให้ก็ได้” ฉันพูดพลางนึกถึงปีที่มิเพียงคทาตะปู ดูน่ากลัว ไว้ให้เครื่องบรรณาการให้หุบอีกคนให้ตาย

“งั้นก็ทำชิ้นเองสิ” เกลว่า “ต่อให้เป็นค้อนธนูที่ไม่ดี ก็ยังดีกว่า ไม่มีละนะ”

ฉันเคยลองทำค้อนธนูเลียนแบบพ่อและล้มเหลว ง่ายเลยสักชนิด ขนาดพ่อเองบางครั้งยังต้องโยนงานของตนทิ้งเลย

“ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าจะมีไม้หรือเปล่า” ฉันพูด อีกปีหนึ่งพวกเขาโยนทุกคนลงในภูมิประเทศที่ไม่มีสิ่งใดอื่น เว้นก็แต่ก้อนหินใหญ่และทรายกับพุ่มไม้หรือมแฮร์ม ฉันเกลียดปีนั้นเป็นพิเศษ คู่ต่อสู้จำนวนไม่น้อยถูกงูพิษกัด หรือไม้ก็คลุ้มคลั่งเพราะความกระหาย

“มีไม้อยู่เกือบทุกปีนะ” เกลพยายามต่อ “ปีนั้นกว่าครึ่งตายเพราะความหนาว ก็เลยไม่ค่อยสนุก”

จริงของเกล เราเคยนั่งดูเกมล่าชีวิตในปีหนึ่งซึ่งผู้เล่นหนาวตายในตอนกลางคืน คุณแทบจะไม่เห็นใคร เพราะพวกเขาเอาแต่นั่งกอดกันกลม และไม่มีไม้ฟืนให้ก่อไฟ คบเพลิง หรืออะไรทั้งนั้น มีการลงความเห็นกันในแคบิตอลว่าการแข่งขันปีนั้นตลกมาตายเป็น เพราะทุกคนนั่งเงียบก่อนจะขาดใจตายโดยไม่มีกรนอนเงเลือด นับแต่นั้นมาจึงเป็นเรื่องปกติที่จะ

มีไม้เพื่อให้อัฟไฟ

“ใช่ ปกติก็จะมีให้บ้าง” ฉันทพูด

“แคตนิส มันก็แค่การล่าแหละ เธอเป็นนักล่าฝีมือดีที่ฉันรู้จัก”

เกลว่า

“มันไม่ใช่แค่การล่า พวกเขามีอาวุธ พวกเขาคิดเป็น” ฉันทแย้ง

“เธอก็เหมือนกัน และเธอฝึกฝนมามากด้วย ฝึกฝนจากของจริง”

เขาพูด “เธอรู้วิธีฆ่า”

“แต่นั้นไม่ใช่คน” ฉันทบอก

“แล้วมันต่างกันตรงไหนล่ะ” เกลถาม ท่าทางขึงขัง

สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวก็คือ ถ้าฉันสามารถล้มได้ว่าพวกเขาเป็นคน

มันก็ไม่ต่างกันเลย

พีซติปเปอร์กลับมาเร็วเหลือเกิน เกลขอเวลาเพิ่ม แต่พวกเขา ลากเกลออกไป และฉันเริ่มหวั่นวิตก “อย่าปล่อยให้แม็กกับน้องฉันอดตาย นะ!” ฉันท้องล้นพลางจับมือเขาไว้

“รับรอง! เธอก็รู้ว่าฉันไม่มีวันทำอย่างนั้นแน่! แคตนิส จำไว้นะ ---” เขาพูด แล้วพวกเขาก็กระซอกเราออกจากกันก่อนจะกระแทกประตูปิด ฉันทไม่มีทางรู้เลยว่าเขาอยากให้อันจำอะไร

ระยะทางจากอาคารกระทรวงยุติธรรมไปถึงสถานีรถไฟแค่นั่งรถ ครู่เดียว ฉันทไม่เคยนั่งรถยนต์มาก่อน รถบรทุกเล็กอย่างนี้ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ในเดอะซีม เราไปไหนมาไหนด้วยการเดิน

ฉันคิดถูกที่ไม่ร้องไห้ สถานีคลาล่าไปด้วยผู้สื่อข่าวกับกล้อง กล้ายแมลงซึ่งเลื่อนตรงมายังใบหน้าของฉัน แต่ฉันฝึกละแล้วที่จะจัดการความรู้สึกทั้งหมดออกจากใบหน้า และฉันกำลังทำในตอนนี ฉันทเห็นภาพ ตัวเองแวบหนึ่งที่หน้าจอโทรทัศน์บนผนังซึ่งกำลังออกอากาศการมาถึง ของฉันสด ๆ และรู้สึกพึงพอใจที่สีหน้าตัวเองดูเบื่อหน่ายเสียเต็มประดา

พีต้า เมลลาร์ก ตรงกันข้าม เห็นได้ชัดว่าเสียหน้าตา และน่า
สนใจที่ดูเหมือนไม่ได้พยายามปกปิด ฉะนั้นก็สงสัยขึ้นมาทันทีว่านี่จะเป็น
กลยุทธ์ในการเล่นของเขาหรือไม่ คือให้ดูว่าอ่อนแอและหวาดกลัว เพื่อ
ให้ความมั่นใจแก่เครื่องบรรณาการคนอื่น ๆ ว่าเขาไม่ใช่ศัตรูแต่อย่างใด แล้ว
จากนั้นค่อยออกไปสู้อ วิธีนี้เคยได้ผลดียิ่งสำหรับเด็กหญิงคนหนึ่ง โจฮันนา
เมสัน จากเขต 7 ย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน ทำทางเธอเหมือนพวก
ซีแยะ ซลาดเซลางจนไม่มีใครสนใจ กระทั่งเหลือผู้แข่งขันแค่หยิบมือ
แล้วเหตุการณ์ก็กลับกลายเป็นว่าเธอลงมือฆ่าได้อย่างโหดเหี้ยม วิธีที่เธอ
เลือกเล่นดูฉลาดและงดงาม แต่ถ้าพีต้า เมลลาร์กจะใช้กลยุทธ์นี้ ก็ดูจะ
ประหลาดไปหน่อย เพราะเขาเป็นลูกชายคนทำขนมปัง ตลอดหลายปี
ของการมีอาหารให้กินอิ่มและการเลื่อนถาดขนมปังเข้าออก ทำให้แผ่นอก
ของเขากว้างและแข็งแรง คงต้องบีบหน้าตากันหนักหน่อยหากจะหลอกให้
คนอื่นมองข้ามเขาไป

เราต้อยยืนอยู่ตรงประตูทางขึ้นรถไฟคู่อูร์หนึ่งขณะให้กล้องจับภาพ
จากนั้นจึงได้รับอนุญาตให้เข้าข้างใน แล้วประตูก็ปิดอย่างนุ่มนวลด้านหลัง
เรา ขบวนรถไฟเริ่มขยับทันที

ความเร็วเริ่มกระชากลมหายใจฉัน แน่นอน ฉันไม่เคยขึ้นรถไฟ
เพราะการเดินทางระหว่างเขตเป็นสิ่งต้องห้าม เว้นแต่เพื่อปฏิบัติหน้าที่
ซึ่งได้รับการอนุมัติอย่างเป็นทางการ สำหรับเราก็คือการขนส่งถ่านหิน
เป็นหลัก แต่ที่นี่ไม่ใช่ขบวนรถไฟชนถ่านหินธรรมดา มันเป็นหนึ่งในรุ่น
แคปิตอลความเร็วสูงซึ่งมีความเร็วเฉลี่ย 250 ไมล์ต่อชั่วโมง การเดินทาง
ของเราสู่แคปิตอลจะกินเวลาไม่ถึงวัน

ที่โรงเรียน พวกเขาบอกเราว่าแคปิตอลสร้างขึ้นในสถานที่ซึ่ง
ครั้งหนึ่งชื่อ *เดอะร็อกกี* ส่วนเขต 12 อยู่ในดินแดนที่รู้จักกันในชื่อ *อับปาลาเซีย*
หลายร้อยปีก่อนพวกเขาก็ทำเหมืองถ่านหินกันที่นี่ ซึ่งเป็นเหตุผลว่าเพราะ

อะไรคนงานของเราจึงต้องขุดลงไปลึกนัก

เพราะเหตุใดไม่รู้ได้ ทุกอย่างที่โรงเรียนจึงต้องวกเข้าเรื่องถ่านหิน นอกจากการอ่านและคณิตศาสตร์แล้ว คำสั่งส่วนใหญ่ที่เราได้รับล้วนเกี่ยวข้องกับของสิ่งนี้ทั้งสิ้น เว้นก็แต่การบรรยายประจำสัปดาห์เกี่ยวกับประวัติของพาเน็ม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำพูดไร้สาระ ว่าด้วยเรื่องนี้บุญคุณระหว่างเรากับแคปิตอล ฉันรู้ว่าต้องมีอะไรมากกว่าที่พวกเขาพยายามกรอกหูเราแน่ เรื่องราวแท้จริงของสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างการกบฏ แต่ฉันไม่เสียเวลาคิดเรื่องพวกนี้ เพราะไม่ว่าความจริงเป็นเช่นไร ฉันก็ไม่เห็นว่ามีจะช่วยให้ฉันมีอาหารบนโต๊ะสักหน่อย

ขบวนรถไฟขบวนเครื่องบรรณาการหรูหรายิ่งกว่าห้องใด ๆ ในอาคารกระทรวงยุติธรรม เราแต่ละคนมีห้องเป็นของตนเอง อันประกอบไปด้วยห้องนอนหนึ่งห้อง พื้นที่แต่งตัว และห้องน้ำส่วนตัวซึ่งมีน้ำอุ่น น้ำเย็นไหลตลอดเวลา ที่บ้านเราไม่มีน้ำอุ่นหรือก เว้นแต่จะต้มเอง

มีลิ้นชักมากมาย เต็มไปด้วยเสื้อผ้าเนื้อดี เอฟฟี ทรินเกตบอกฉันว่าทำอะไรก็ได้ที่อยาก สวมอะไรก็ได้ที่ชอบ ทุกอย่างตามใจปรารถนา แค่ให้พร้อมสำหรับอาหารมื้อค่ำในอีกหนึ่งชั่วโมงก็แล้วกัน ฉันลอกคราบชุดเดรสสีน้ำเงินของแม่ แล้วอาบน้ำอุ่น ฉันไม่เคยอาบฝักบัวมาก่อน เหมือนว่าเราอยู่กลางสายฝนฤดูร้อน เพียงแค่อุ่นกว่าเท่านั้น แล้วฉันก็สวมเสื้อเชิ้ตสีเขียวเข้มกับกางเกงขายาว

ในนาทีสุดท้าย ฉันนึกถึงเข็มกลัดทองคำอันเล็ก ๆ ของแมตต์ เป็นครั้งแรกที่ได้พินิจพิเคราะห์มัน เหมือนว่าใครสักคนวางรูปนกทองคำตัวเล็กลงไปก่อน จากนั้นจึงค่อยติดดวงแหวนทับลงไป นกตัวนั้นเชื่อมต่อกับวงแหวนแค่ส่วนปลายปีก ทันใดนั้นฉันก็จำมันได้ *มีอคกิงเจย์*

นกประหลาดพวกนี้เคยตบหน้าแคปิตอลมาแล้ว ระหว่างการก่อกบฏ แคปิตอลเพาะพันธุ์สัตว์ที่ปรับเปลี่ยนพันธุกรรมหลายประเภท

คำทั่วไปที่ใช้เรียกพวกมันก็คือ การสร้างพันธุ์ผสม หรือบางทีก็เรียกสั้น ๆ ว่า พันธุ์ผสม และหนึ่งในนั้นคือนกพิเศษที่ชื่อ แจ็บบอร์เจย์ ซึ่งมีความสามารถด้านการจดจำและพูดซ้ำการสนทนาทั้งหมดของมนุษย์ พวกมันเป็นนกที่ใช้เพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวผู้ ซึ่งจะถูกล่อยให้เข้าไปในเขตต่าง ๆ ที่รู้กันว่าศัตรูของแคปิตอลซุ่มซ่อนอยู่ หลังจากนกเหล่านี้รวบรวมถ้อยคำได้แล้วก็จะบินกลับมายังศูนย์เพื่อบันทึก ผู้คนต้องใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในย่านที่ตนอยู่อาศัย การพูดคุยที่เป็นส่วนตัวถูกถ่ายทอดไปได้อย่างไร จากนั้น แน่นอน พวกนกบงกก็ป้อนคำโกหกไม่รู้จบกรอกหูแคปิตอล แล้วเรื่องตลกก็เริ่มต้นจากตรงนั้น ด้วยเหตุนี้เอง ศูนย์ต่าง ๆ จึงถูกปิดและนกถูกปล่อยทิ้งให้ตายอยู่ในป่า

เพียงแต่มันไม่ตาย แทนที่จะเป็นอย่างนั้น นกแจ็บบอร์เจย์กลับผสมพันธุ์กับมีอคกิ้งเบิร์ดตัวเมีย สร้างสายพันธุ์ใหม่ซึ่งสามารถถอดแบบเสียงร้องของนกและท่วงทำนองของมนุษย์ มันสูญเสียความสามารถในการพูดถ้อยคำต่าง ๆ อย่างชัดเจน แต่ยังคงเลียนแบบเสียงพูดของมนุษย์ได้ทุกช่วงเสียง ตั้งแต่เสียงร่ำแหลมสูงของเด็กไปจนถึงเสียงทุ้มลึกของผู้ชาย และมันสามารถสร้างบทเพลงขึ้นเองได้ด้วย ไม่ใช่แค่โน้ต 2-3 ตัว แต่เป็นทั้งเพลงซึ่งมีหลากหลายจังหวะคำ หากคุณมีความอดทนพอจะร้องให้มันฟัง และถ้ามันชอบเสียงของคุณ

พ่อของฉันหลงใหลมีอคกิ้งเบิร์ดเป็นพิเศษ เมื่อไรก็ตามที่เราออกล่าสัตว์ พ่อจะผิวปากหรือร้องเพลงที่มีโน้ตสลับซับซ้อนให้มันฟัง และหลังจากชะงักกันไปครู่หนึ่ง มันก็จะร้องตอบกลับมาเสมอ ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับเกียรติเช่นนั้น แต่เมื่อไรก็ตามที่พ่อร้องเพลง นกทุกตัวในบริเวณนั้นจะนั่งเงิบแล้วฟัง เสียงของพ่อไพเราะ สูง ไส และมีชีวิตชีวา ทำให้คุณอยากหัวเราะและร้องไห้ในคราวเดียวกัน ฉันไม่ได้ฝึกฝนต่อเนื่องหลังจากพ่อไม่อยู่แล้ว ถึงกระนั้นก็มีบางอย่างที่ปลอบประโลมใจฉันเกี่ยวกับนก

ตัวน้อยเหล่านี้ เหมือนฉันมีส่วนหนึ่งของพ่ออยู่ด้วย กำลังปกป้องฉัน ฉันติดเข็มกลัดลงบนเสื้อ และด้วยเนื้อผ้าสีเขียวเข้มที่เป็นพื้นด้านหลัง ฉันจึงแทบมองเห็นภาพนกมีอคกิ่งเจย์ที่กำลังโฉบบินทั่วผืนป่าได้เลยทีเดียว

เอฟฟี ทรินเกตมาตามฉันไปกินอาหารมื้อค่ำ ฉันเดินตามเธอผ่านทางเดินยาวแคบ ๆ ที่โคลงเคลงไปมา เข้าในห้องอาหารซึ่งมีผผนังไม้ขัดเงาวาว ที่นั่นมีโต๊ะหนึ่งตัว เต็มไปด้วยจานชามที่แสนอบบาง พื้ด้าเมลลาร์กนั่งรอเราอยู่แล้ว แก้อื้อข้างเขายังว่าง

“เฮย์มิตซ์ไปไหนเสียล่ะ” เอฟฟี ทรินเกตถาม น้ำเสียงร่าเริง

“ครั้งสุดท้ายที่ผมเห็น เขาบอกว่าจะขอรับสักหน่อยนะครับ”

พื้ด้าตอบ

“ก็จริงนะ นี่เป็นวันที่ทำเอาหมดแรงเขียวล่ะ” เอฟฟี ทรินเกตว่า ฉันว่าเธอโล่งอกที่เฮย์มิตซ์ไม่อยู่มากกว่า ใครจะโทษเธอได้ล่ะที่รู้สึกอย่างนั้น

อาหารมื้อค่ำมาเป็นชุด ซุปแครอตข้น สลัดผัก เนื้อแกะกับมันฝรั่งบด เนยแข็งกับผลไม้ เค้กช็อกโกแลต ตลอดมื้ออาหาร เอฟฟี ทรินเกตเอาแต่ย้าบอเราว่า อย่ากินให้อิ่มนักเพราะยังมีอาหารอีกหลายอย่าง แต่ฉันอดเข้าไปจนแน่น เพราะไม่เคยสัมผัสอาหารอย่างนี้มาก่อน ดีเหลือเกินและมากเหลือล้น และเพราะบางทีสิ่งดีที่สุดในชีวิตฉันทำได้ในระหว่างช่วงเวลาไปจนถึงก่อนเกมเริ่มก็คือ เพิ่มน้ำหนักอีกสักปอนด์สองปอนด์ด้วย

“อย่างน้อย ๆ เธอสองคนก็มีมารยาทที่ดีทีเดียว” เอฟฟีพูดเมื่อเราจบอาหารจานหลักแล้ว “คู่มือปีกลายสวามีปามทุกอย่างด้วยมือเหมือนคนป่าทำเอาฉันกินไม่ลงเลยล่ะ”

คู่มือปีกกลายเป็นเด็กสองคนจากเดอะซิมที่ไม่เคยมีอาหารพอให้อิ่มไม่เคยเลยสักวันในชีวิต และเมื่อมีอาหารมากมายวางลงตรงหน้า มารยาทบนโต๊ะอาหารก็ยอมเป็นสิ่งสุดท้ายที่สองคนนั้นจะนึกถึง ขณะที่พื้ด้าเป็น

ลูกชายคนทำขนมปัง ส่วนฉันกับพริม แม็กก็สอนให้กินอาหารอย่างสุขภาพ
ดังนั้น ไซ้ ฉันจับส้อมกับมีดเป็น แต่ฉันไม่ชอบความเห็นของเอฟฟี
ทรินเกตเอาเสียเลย จึงงจใจกินอาหารหลังจากนั้นด้วยนิ้วทั้งสิบ ก่อนจะ
เช็ดมือด้วยผ้าปูโต๊ะ ซึ่งทำให้เธอแหม่ปากแน่นจนเป็นเส้นตรง

ตอนนี้มี้อค่าสิ้นสุดแล้ว ฉันพยายามบังคับมันให้อยู่แต่ในท้อง
เห็นจากสีหน้าท่าทางพีต้าว่าไม่ต่างกัน กระเพาะของเราไม่คุ้นเคยกับของดี
อย่างนี้ แต่ถ้าต้องกระเดือกอาหารที่กรีสซี่ แชนจ์ขึ้นเองจากเนื้อหนู
เครื่องในหมู และเปลือกไม้---อาหารพิเศษในฤดูหนาว---ละก็ ฉันขอ
พะอืดพะอมเพราะของพวกนี้ดีกว่า

เราพากันไปอ็อกห้องเพื่อดูภาพสรุปเหตุการณ์วันเก็บเกี่ยวทั่ว
พาเน็ม พวกเขาพยายามทำให้ภาพสลายไปมาตลอด คนดูจะได้รู้สึกว่
นั่งดูเหตุการณ์สด ๆ อยู่ในงาน ซึ่งก็หมายถึงคนในแคปิตอลเท่านั้นแหละ
เพราะคนพวกนี้ไม่ต้องไปร่วมงานวันเก็บเกี่ยวเลยสักคน

เราเห็นภาพวันเก็บเกี่ยวจากเขตอื่นที่ละเขต ได้ยินเสียงเรียกชื่อ
บนเวที อาสาสมัครก้าวออกมา แต่ส่วนใหญ่แล้วแทบไม่มีใครอาสาเลย
เราศึกษาใบหน้าของเด็กเหล่านั้นที่จะเป็นผู้ร่วมแข่งขันของเรา มีไม่กี่คน
ที่โดดเด่นสำหรับฉัน เด็กหนุ่มร่างยักษ์ป่าเถื่อนที่ปรี่ออกมาขออาสาจาก
เขต 2 เด็กสาวหน้าตาเจ้าเล่ห์หัวผมสีแดงเรียบเป็นมันจากเขต 5 เด็กชาย
เท่าพิการจากเขต 10 และที่ไม่อาจลืมได้มากที่สุดคือเด็กหญิงวัยสิบสองปี
จากเขต 11 เธอมีผิวและดวงตาสีน้ำตาลเข้ม แต่นอกนั้นเธอดูเหมือน
พริมมากทีเดียว ทั้งรูปร่างและท่าทาง เพียงแต่ตอนที่เธอก้าวขึ้นบนเวที
และพวกเขาถามหาอาสาสมัครนั่นเอง สิ่งเดียวซึ่งคุณได้ยินคือเสียงลม
หวีดหวิวผ่านอาคารเก่าโทรมเต็มแก่รอบตัว ไม่มีสักคนอยากแทนที่เธอ

สุดท้ายพวกเขาฉายภาพเขต 12 พริมถูกเรียก ฉันวิ่งไป
ข้างหน้าเพื่อขออาสา คุณได้ยินความสิ้นหวังในน้ำเสียงของฉันชัดเจน

ขณะตั้งพริมมาด้านหลัง เหมือนว่าฉันกลัวจะไม่มีใครได้ยินแล้วพวกเขาจะพรากพริมไป แต่แน่นอน ทุกคนได้ยิน ฉันเห็นเกลตึงเธอไปจากฉันและเผ้าดูตัวเองก้าวขึ้นเวที เหล่าผู้บรรยายเหตุการณ์ไม่แน่ใจว่าจะพูดอย่างไร เรื่องที่ฝูงชนไม่ยอมปรบมือ---การสตูดิโออย่างเงียบ ๆ มีคนหนึ่งพูดว่า ถึงเขต 12 ออกจะล่าหลังอยู่บ้าง แต่ธรรมเนียมปฏิบัติประจำท้องถิ่นก็มีเสน่ห์ และอย่างที่คาด เฮย์มิตซ์พลัดตกจากเวที ผู้คนฮือฮาด้วยความขบขัน ชื่อของพีต้าถูกจับออกมา เขาไปยืนประจำตำแหน่งเงียบ ๆ เราเขย่ามือกัน ตัดเข้าเพลงชาติอีกครั้ง แล้วรายการก็จบ

เอฟฟี ทรินเกตไม่พอใจสภาพวิกผมของตนในใจ “ที่ปรึกษาของพวกเธอยังมีหลายอย่างต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการแสดงออก รวมทั้งพฤติกรรมหน้ากล้องด้วย”

พีต้าหัวเราะขึ้นมาอย่างไม่มีการคาดหมาย “เขาเมาน่ะครับ”
พีต้าบอก “อย่างนี้ทุกปี”

“ทุกวัน” ฉันเสริม อดยิ้มเยาะไม่ได้ เอฟฟี ทรินเกตพูดเหมือนว่าเฮย์มิตซ์เพิ่งแสดงกิริยาหยาบคายบางอย่างที่สามารถแก้ไขให้ดีขึ้นด้วยเคล็ดลับเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเธอ

“ใช่” เอฟฟี ทรินเกตพ่นลมออกจุมก “แต่น่าประหลาดที่เธอสองคนเห็นว่ามันเป็นเรื่องตลก รู้ไหมว่าที่ปรึกษาเป็นสายโยงซูชิพของเธอ เพื่อนำเธอกลับออกมาจากเกมนี้ เป็นคนที่คอยแนะนำ ให้คำปรึกษา จัดหาสปอนเซอร์ และควบคุมการมอบของขวัญทั้งหมด เฮย์มิตซ์สามารถชี้เป็นชี้ตายพวกเธอได้เลยทีเดียว!”

แล้วในตอนนั้นเอง เฮย์มิตซ์ก็เดินโซเซเข้ามาในห้อง “อาหารค่าละ” เขาพูดอ้อแอ้ จากนั้นก็เอาเจียนรดพรมราคาแพงก่อนจะร่วงลงไปทับ

“เอาสิ หัวเราะเลย!” เอฟฟี ทรินเกตร้องลั่น เธอย่อง--- ทั้งที่สวมรองเท้าส้นเข็ม--อ้อมกองเอาเจียนแล้วแผ่นหนึ่ออกจากห้อง

54

พีต้ำกับฉินยืนดูภาพที่ปริ๊กษาของเราพยายามลุกขึ้น จากกองของเหลวเป็นเมือกกลิ่นจากกระเพาะตนเองอยู่ ครู่หนึ่ง กลิ่นเหม็นตลบของอาเจียนผสมกลิ่นเหล้า ชวนให้ฉินอยากคายอาหารมือค้ำออกมา เราสบตากัน เห็นชัดว่าเฮย์มิตซ์ไม่ได้เก่งกาจอะไรหนักหนา แต่เอฟพี ทริเนกตพุดถูกอย่างหนึ่ง ทันทีที่เราเข้าสู่ลานประลอง เขาคือสิ่งเดียวที่เรามี เหมือนว่ามีกรตกลงที่ไม่เปล่ง เป็นวาจา พีต้ำกับฉินคว้าแขนเฮย์มิตซ์คนละข้างและ ช่วยพยุงให้เขาลุกขึ้น

“ฉันสะดุดเธอ” เฮย์มิตซ์ขอร้อง “เหม็นชะมัด”
เขายกมือปาดจมูก ไบหน้าเปื้อนอาเจียน

“กลับไปห้องพักของคุณดีกว่าครับ” พีต้ำว่า “จะ
ได้เช็ดเนื้อเช็ดตัวให้สักหน่อย”

เราทิ้งพุงกึ่งลากเฮย์มิตซ์กลับไปยังห้องพักของเขา

และเพราะเราไม่สามารถวางเขาลงบนผ้าคลุมเตียงมีลายปักได้จริง ๆ จึงต้องลากลงอ่างอาบน้ำแล้วเปิดฝักบัวใส่ เขาแทบไม่สนใจเลย

“ไม่มีอะไรแล้วละ” พี่ต้าพูดกับฉัน “ต่อจากนี้ไว้เป็นหน้าที่ฉันเอง”

ฉันอดรู้สึกขอบคุณเขาไม่ได้ เพราะฉันจะไม่มีทางถอดเสื้อผ้าเฮย์มิตซ์ ล้างคราบอาเจียนออกจากขนหน้าอกของเขาแล้วลากเขาขึ้นบนเตียงหรอก เป็นไปได้ว่าพี่ต้ากำลังพยายามเรียกคะแนนประทับใจจากเขาเพื่อจะเป็นคนโปรดของเขาทันทีที่เกมเริ่ม แต่เมื่อพิจารณาจากสภาพที่เห็นพรุ่งนี้เฮย์มิตซ์คงไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องนี้แน่

“ก็ได้” ฉันบอก “แล้วฉันจะตามคนของแคปิตอลสักคนมาช่วยนายก็แล้วกัน” มีคนพวกนั้นอยู่บนบัสบิบนรถไฟขบวนนี้ ทำอาหารให้เราคอยรับใช้เรา ปกป้องเรา การดูแลเราคืองานของพวกเขา

“ไม่ต้องหรอก ฉันไม่ต้องการพวกเขา” พี่ต้าว่า

ฉันพยักหน้าแล้วตรงดิ่งกลับห้องตัวเอง ฉันเข้าใจความรู้สึกของพี่ต้าดี ฉันเองก็ทนเห็นคนของแคปิตอลไม่ได้เหมือนกัน แต่การให้พวกเขามาดูแลเฮย์มิตซ์อาจจะเป็นการแก้แค้นย่อม ๆ ก็ได้ ดังนั้นฉันจึงเอาแต่คิดกลับไปกลับมาถึงเหตุผลที่เขายืนยันว่าจะดูแลเฮย์มิตซ์เอง แล้วทันใดนั้นก็คิดออก ก็เพราะเขาเป็นคนจิตใจดีนะสิ อย่างที่เขาเป็นตอนเอาขนมปังมาให้ฉันนั่นแหละ

ความคิดนั้นทำให้ฉันหยุดกึก พี่ต้า เมลลาร์ก ผู้มีจิตใจดีงามเป็นอันตรายต่อฉันยิ่งกว่าพวกใจคอโหดเหี้ยมเสียอีก เพราะคนจำพวกนี้มีวิธีการขู่ทางเข้ามาในใจฉันและหยั่งรากลึกกลง ฉันปล่อยให้พี่ต้าทำอย่างนี้ไม่ได้ นั่นไม่ใช่ปลายทางที่เรากำลังมุ่งไป ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจ นับจากนี้จะข้องเกี่ยวกับลูกชายคนทำขนมปังให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เมื่อกลับถึงห้อง รถไฟแวะจอดที่สถานชานชาลาแห่งหนึ่งเพื่อเติม

เชื้อเพลิง ฉันรีบเปิดหน้าต่าง โยนคุกกี้ที่พ่อของพีต้าให้มาออกนอกรถแล้ว
กระแทกกระจกปิด ไม่มีอีกแล้ว ไม่ว่าจะป็นพ่อหรือลูก ไม่มีอีกแล้ว

โชคไม่ดี ห่อคุกกี้กระแทกพื้นแล้วแตกออกในกอดอกแดนดิ-
โลออนข้างรางรถไฟ ฉันเห็นภาพนั้นแค่แวบเดียวเพราะรถไฟเริ่มแล่นอีกครั้ง
แต่แค่นั้นก็พอแล้ว พ่อที่จะเตือนให้ฉันนึกถึงดอกแดนดิโลออนอีกดอกใน
สนามหญ้าโรงเรียนเมื่อหลายปีก่อน...

ฉันเพิ่งเบือนหน้าหนีจากใบหน้าหมองเศร้าของพีต้า เมลลาร์ก
ตอนที่เห็นดอกแดนดิโลออนและรู้ว่าความหวังยังไม่ดับสูญ ฉันค่อย ๆ เติด
มันขึ้นมาแล้วรีบกลับบ้าน คำว่าถึงน้ำกับมือของพริมแล้วตรงดิ่งไปยังทุ่ง
มีโดว์ ไซ้ ทุ่งแห่งนั้นถูกแต้มแต่งด้วยวัชพืชยอดสีทอง หลังจากเก็บสิ่ง
เหล่านั้นแล้ว เราก็เสาะหาทั้งรวบรวมจากด้านในรั้วเป็นระยะทางเกือบหนึ่ง
ไมล์ กระทั่งถึงน้ำใบนั้นเต็มไปด้วยแดนดิโลออนที่ยังเขียวอยู่ทั้งกิ่งก้านและ
ดอก คึนนั้นเราก็นสลัดแดนดิโลออนและขนมปังส่วนที่เหลือ

“มีอะไรอีกไหม” พริมถามฉัน “มีอาหารอะไรอีกไหมที่เราจะหา
มาได้”

“ทุกอย่างเลยละ” ฉันรีบปากเธอ “แค่พีต้าต้องนึกให้ออก”

แม้มีหนังสือเล่มหนึ่งที่นำมาด้วยจากร้านปรุงยา แต่ละหน้าทำขึ้น
จากแผ่นหนังเก่าและเต็มไปด้วยภาพวาดด้วยหมึกแสดงพืชพันธุ์ต่าง ๆ
มีตัวอักษรเขียนด้วยลายมือประณีตบอกชื่อของมัน ที่ซึ่งจะเก็บมันได้ เวลา
ที่มันจะออกดอก สรรพคุณทางยา แต่ที่พ่อของฉันมาเขียนเพิ่มเติมลงไป
ทีหลัง เป็นชื่อพืชกินได้ ไม่ใช่พืชที่ใช้รักษาโรค แดนดิโลออน โปกวีต¹
หัวหอมป่า ลูกสน พริมกับฉันใช้เวลาทั้งคืนจดจำข้อความทุกหน้า

วันต่อมาเราหยุดเรียน ฉันเอาแต่เดินตอม ๆ มอง ๆ อยู่แถว
ชายขอบของทุ่งมีโดว์อยู่พักใหญ่ แต่สุดท้ายฉันก็รวบรวมความกล้าแล้ว

¹ Pokeweeds พืชลำต้นอ่อน มีรากคล้ายหน่อไม้ฝรั่ง

มุดร้อออกไป เป็นครั้งแรกที่ฉันอยู่ตรงนั้นคนเดียว ไม่มีอาวุธของพ่อคอยคุ้มภัย ฉันไปเอาธนูคันเล็กกับลูกธนูที่พ่อทำให้จากโพรงในต้นไม้ บางทีวันนั้นฉันอาจเข้าไปในป่าลึกไม่เกียติสืบลาดด้วยซ้ำ เวลาส่วนใหญ่ฉันเอาแต่ยืนเกาะอยู่บนกิ่งก้านสาขาของต้นโอ๊กโบราณ หวังว่าสัตว์ที่ล่าจะบังเอิญผ่านมา หลังจากเวลาผ่านไปหลายชั่วโมง ฉันก็โชคได้ฆ่ากระต่ายตัวหนึ่ง ก่อนหน้านี้ฉันเคยยิงมันมาบ้างโดยการชี้แนะของพ่อ แต่ตอนนี้ฉันต้องทำด้วยตัวเอง

เราไม่ได้กินเนื้อมาหลายเดือนแล้ว ภาพของกระต่ายดูเหมือนจะปลุกเร้าบางอย่างในตัวของฉัน แม่ลุกขึ้น ถลกหนังของมัน แล้วทำสตูดี้ด้วยเนื้อกระต่ายกับผักที่พริมเก็บมา จากนั้นแม่ทำท่าทางสับสนแล้วกลับไปทีเดียว แต่เมื่อสตูดี้เรียบร้อย เราก็ตกไปให้แม่ซามหนึ่ง

ผีนปากกลายเป็นผู้ช่วยให้รอดของเรา และแต่ละวันฉันจะเข้าสู่อ้อมกอดของมันลึกขึ้น ๆ แรก ๆ เป็นไปอย่างเชื่องช้า แต่ฉันตั้งใจแล้วว่า จะหาเลี้ยงปากท้องของเราให้ได้ ฉันขโมยไข่จากรัง จับปลาด้วยแห บางคราวก็ยิงกระรอกหรือกระต่ายเพื่อทำสตูดี้ และเก็บพืชพันธุ์นานาที่แทงยอดขึ้นใต้ผ้าเท้า พืชเหล่านี้เจ้าเล่ห์ หลายชนิดกินได้ แต่ความผิดพลาดแค่ครั้งเดียวอาจจะนำเราไปสู่ความตาย ฉันตรวจสอบสิ่งที่เก็บมาได้กับภาพในสมุดของพ่อซ้ำแล้วซ้ำอีก ฉันทำให้เรายังมีชีวิตอยู่ต่อไป

สัญญาณอันตราย เสียงหอนจากที่ไกล กิ่งไม้ซึ่งจู่ ๆ ก็หักอย่างที่ไม่อาจอธิบายได้ ส่งให้ฉันผ่นแผลลึกลับมาที่ริ้วในทีแรก จากนั้นฉันเริ่มเสียงปืนต้นไม้เพื่อหนีฝูงหมาป่าที่อยู่ ๆ ก็เบื้อแล้วล่าถอยไปเอง หมีกับแมวใช้ชีวิตอยู่ในป่าลึก บางทีมันอาจไม่ชอบกลิ่นเหม็นของเขตเราก็เป็นได้

วันที่ 8 พฤษภาคม ฉันไปที่อาคารกระทรวงยุติธรรม ลงชื่อสมัครรับแผ่นไม้ แล้วลากถุงข้าวที่หุงหมดในคราวเดียว กับน้ำมัน ใสร์ดของเล่นของพริมกลับบ้าน ทุกวันที่แปดของทุกเดือน ฉันได้รับสิทธิให้ทำ

อย่างเดิม แน่นนอน ฉันไม่สามารถหยุดล่าสัตว์และเก็บของป่า ข้าวไม่พอที่จะทำให้มีชีวิต และยังมีหลายสิ่งต้องซื้อหา สบู่กับนมและด้ายหลอด ฉันเริ่มเอาอะไรก็ตามที่กินได้ไปแลกที่เดอะฮ็อบ รู้สึกกลัวเมื่อเข้าไปในสถานที่นั้นโดยไม่มีพ่ออยู่ข้างๆ แต่ผู้คนนับถือพ่อ และพวกเขา ก็ยอมรับฉัน ยิ่งไปกว่านั้น เกมก็คือเกม ไม่สำคัญว่าใครเป็นคนยิง นอกจากนี้ฉันยังไปขายหลังบ้านลูกค้าผู้มั่งคั่งในเมืองด้วย พยายามนึกถึงสิ่งที่พ่อเคยบอก และเรียนรู้กลเม็ดใหม่ ๆ ด้วยเช่นกัน พ่อค้าเนื้อจะซื้อกระทายแต่ไม่เอากระดูก คนทำขนมปังชอบกระดูกแต่จะแลกก็ต่อเมื่อภรรยาไม่อยู่แถวนั้น หัวหน้าที่ชิคิเปอโรโปรดปรานโค้งวงป้อมมาก ส่วนนายกเทศมนตรีชอบสตรอว์เบอร์รี่เป็นชีวิตจิตใจ

ช่วงปลายฤดูร้อน ฉันกำลังล้างบ่อตอนที่เห็นพีชชนิดหนึ่งขึ้นอยู่รอบตัว ลำต้นของมันสูง มีใบคล้ายลูกศร ดอกมีกลีบสีขาวสามกลีบ ฉันคุกเข่าลงในน้ำ ใช้นิ้วขุดลงในโคลนนุ่มและดึงรากของมันขึ้นมาเต็มกำมือ ห่อขนาดเล็กลี้น้ำเงินอ่อน ดูไม่น่ากิน แต่หากเอาไปต้มหรืออบจะมีรสชาติดีเหมือนมันฝรั่ง “แคตนิส” ฉันพูดเสียงดัง ชื่อของฉันตั้งตามพีชชนิดนี้ ฉันได้ยินเสียงกระซอของพ่อ “ตราบไต่ก็ตามที่ลูกสามารถหาตัวลูกเองได้ รับรองจะไม่มีวันอดตาย” ฉันใช้เวลาหลายชั่วโมงคนกันบ่อด้วยนิ้วหัวแม่มือกับกิ่งไม้ รวบรวมหัวแคตนิสซึ่งลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำ คินั้นเราลองกันด้วยปลาและหัวแคตนิส ทุกคนอึ้งหน้าสำราญกันเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน

แม่คนเดิมกลับมาหาเราที่ละน้อย เริ่มทำความสะอาดบ้าน ปรุงอาหาร และถนอมอาหารบางส่วนที่ฉันหามาไว้สำหรับฤดูหนาว ผู้คนเอาของมาแลกเปลี่ยนหรือจ่ายเงินให้ยารักษาโรคของแม่ วันหนึ่งฉันถึงกับได้ยินแม่ร้องเพลง

พริมตี้นต้นมากที่ได้แม่กลับมา แต่ฉันยังเฝ้ามอง รอให้แม่

หายไปจากเราอีกครั้ง ฉันไม่ไว้ใจ และพื้นที่ตะปุ่มตะป่ำเล็ก ๆ บางแห่ง
ในตัวฉันซึ่งซึ่งความอ่อนแอของแม่ การไม่เอาใจใส่ ช่วงเวลาหลายเดือนที่
แม่ปล่อยให้เราไว้ตามยถากรรม พรึมภักย์ให้ ทว่าฉันถอยหนี สร้างกำแพง
ขึ้นมาเพื่อป้องกันตัวเองจากความต้องการแม่ และไม่มีสักอย่างเดียวระหว่าง
เรากลับเป็นเหมือนเดิมอีกเลยนับจากนั้น

เวลานี้ฉันกำลังจะตายโดยที่ยังไม่ได้จัดการเรื่องนั้นให้เรียบร้อย
ฉันนึกถึงว่าวันนี้ฉันตะคอกใส่แม่ในอาคารกระทรวงยุติธรรม แต่ฉันก็บอก
แม่ด้วยว่าฉันรักแม่ ดังนั้นทุกอย่างก็เสมอกันแล้ว

ฉันยืนเหม่อ มองออกไปนอกหน้าต่างรถไฟอยู่ครู่ใหญ่ นึกอยาก
ให้ตัวเองเปิดมันออกอีกครั้ง แต่ไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอัตราความเร็ว
เช่นนี้ จากที่ไกลฉันเห็นแสงไฟของอีกเขตหนึ่ง เขต 7? เขต 10? ไม่รู้ได้
ฉันนึกถึงคนที่อยู่ในบ้านเรือนเหล่านั้นเตรียมตัวจะเข้านอน ฉันจินตนาการ
ถึงบ้านตัวเอง มู่ลี่ทุกบานปิดสนิท ตอนนี้ทั้งสองคนกำลังทำอะไรกันนะ
ทั้งแม่แล้วก็พรึม จะกินอาหารค่ำได้หรือเปล่า สตูปลากับสตรอว์เบอร์รี
หรือว่ามีนางอยู่อย่างนั้นในจานโดยไม่มีใครแตะ ทั้งคู่ได้ดูภาพสรุป
เหตุการณ์วันนี้อย่างที่วีเกาโทรมบนโต๊ะติดผนังหรือเปล่า น้ำตาท่วมจอแน่ ๆ
นี่แม่ของฉันลุกขึ้นมาเข้มแข็งเพื่อพรึมแล้วหรือยัง หรือว่าเริ่มหนีไปอีก
ที่นั่งนำหนักของโลกทั้งโลกไว้บนบ่าอันบอบบางของน้องสาวฉัน

คืนนี้พรึมคงต้องไปนอนกับแม่ การคิดว่าเจ้าแบตเตอรี่คัพเนื้อตัว
มอมแมมตั้งทำอยู่บนเตียง คอยเฝ้าดูพรึม พลอบประโลมจิตใจฉันได้
ไม่น้อย หากเธอรองให้ มันจะเสนอน้ำเดินเข้าไปในอ้อมแขนแล้วขดตัว
นอนอยู่ตรงนั้น กระทั่งเธอสงบแล้วผล็อยหลับไป ฉันดีใจเหลือเกินที่ไม่จับ
มันถ่วงน้ำเสียแต่คราวนั้น

การจินตนาการถึงบ้านของตัวเองทำให้ฉันปวดแปลบด้วยความ
เปลี่ยวเหงา วันนี้ดำเนินไปไม่สิ้นสุด นี่เกลกับฉันจะได้กินแบล็คเบอร์รี่

ด้วยกันแค่เช้าวันนี้หรือ นั่นดูเหมือนเกิดขึ้นเมื่อนานแสนนานมาแล้ว ราวกับความฝันอันยืดยาวที่เสื่อมทรามกลายเป็นฝันร้าย บางทีถ้าฉันเข้านอน ก็อาจจะตื่นขึ้นมาในเขต 12 บ้านของฉัน

ในคืนซักรางจะมีชุดนอนอยู่หลายชุด แต่ฉันแค่ถอดเสื้อเชิ้ตกับกางเกงแล้วกลานขึ้นเตียงทั้งที่สวมเพียงชุดชั้นใน ผ้าปูที่นอนทำด้วยผ้านุ่มและลื่นราวกับไหม ผ้านวมหนาเป็นปุยให้ความอบอุ่นได้ทันที

ถ้าฉันอยากร้องไห้ นี่คือเวลาที่จะทำเช่นนั้น พอรุ่งเช้าจะได้ล้างคราบน้ำตาบนใบหน้าออกจนหมด แต่ฉันไม่มีน้ำตาจะไหล ฉันเหนื่อยหรือไม่กี่ด้านซาเกินกว่าจะร้อง สิ่งเดียวที่รู้สึกคือความปรารถนาจะไปอยู่ที่อื่น ดังนั้นฉันจึงปล่อยให้รถไฟแคว้งไถวฉันไปมาจนเข้าสู่ภาวะที่ไม่รู้สึกตัว

แสงสีเทากำลังเล็ดลอดผ่านม่านเข้ามาตอนที่เสียงเคาะถี่ ๆ ปลูกฉันให้ตื่น ฉันได้ยินเสียงของเอฟฟี่ ทรินเกตร้องเรียก “ตื่น ตื่น ตื่น! นี่จะเป็นวันที่ยิ่งใหญ่ ใหญ่ ใหญ่!” ฉันพยายามคิดอยู่ครู่หนึ่งว่าสภาพในสมองของหญิงคนนี้เป็นเช่นไร ความคิดใดเต็มเต็มเธอในยามตื่น ความฝันใดมาเยือนเธอในยามหลับ ฉันไม่อาจรู้ได้

ฉันสวมชุดสีเขียวอีกครั้งเพราะมันยังไม่สกปรก แค่นิดหน่อยจากการนอนบนพื้นเมื่อคืนก่อน นิ้วของฉันลูปไล้วงแหวนรอบนกมือคิงเจย์ทองคำตัวน้อย ฉันคิดถึงป้า คิดถึงพ่อ คิดถึงแม่และพริมที่ตื่นแล้วกำลังดำเนินชีวิตต่อไป ฉันหลับทั้งที่ผมยังตกเป็นเบียดซึ่งแม่ทำให้สำหรับวันเก็บเกี่ยวโดยเฉพาะ และมันดูไม่เลวร้ายนัก ฉันจึงปล่อยให้ไวอย่างนั้น มันไม่สำคัญหรอก ตอนนี้เราคงอยู่ห่างจากแคปิตอลไม่มากนัก และทันทีที่ถึงเมือง สไตลิสต์ของฉันจะบัญญัติวิชาโฉมหน้าของฉันสำหรับพิธีเปิดคืนนี้ ฉันแค่หวังว่าจะได้คนที่ไม่คิดว่า ‘การเปลือยกาย’ เป็นคำตอบสุดท้ายในวงการแฟชั่น

ขณะเข้าไปในตู้เสียบึง เอฟพี ตรินเกิดเดินผ่านฉันทพลางถือแก้วกาแฟดำไปด้วย เธอกำลังสบถคำหยาบเบา ๆ เฮย์มิตซ์--- ใบหน้าอวบอูมและแดงก่ำจากการตีหมเมื่อวันก่อน--- กำลังหัวเราะชอบอกชอบใจ पीต้าถือขนมปังก้อนกลมและสีหน้าเหมือนเขินอาย

“นั่งก่อนสิ! มานั่งก่อน!” เฮย์มิตซ์บอกพลางโบกไม้โบกมือให้ฉันทันทีที่ฉันลงนั่งบนเก้าอี้ ก็มีอาหารจานใหญ่มากมาบริการ ในนั้นมีไข่แฮม มันฝรั่งทอด ผลไม้ในจานกันลึกลงอยู่บนหน้าแข็งเพื่อรักษาความเย็น ตะกร้าตรงหน้าฉันมีขนมปังมากพอจะให้ครอบครัวของฉันกินทั้งสัปดาห์ มีน้ำส้มในแก้วทรงสวย อย่างน้อยฉันคิดว่ามันเป็นน้ำส้มละนะ ฉันเคยชิมรสชาติของส้มแค่ครั้งเดียว ตอนปีใหม่ เมื่อพ่อซื้อมาเป็นอาหารพิเศษ มีกาแฟหนึ่งแก้ว แม้ฉันหลงไหลกาแฟ ซึ่งเราแทบไม่เคยมีปัญหาได้ตีหม แต่สำหรับฉันมันแค่ขนมและใส ๆ มีเครื่องตีมีสีน้ำตาลเข้มแก้วหนึ่งซึ่งฉันไม่เคยเห็นมาก่อน

“เขาเรียกว่าช็อกโกแลตร้อนนะ” पीต้าบอก “อร่อยนะ”

ฉันจับของเหลวที่ดูข้น ๆ หวาน ๆ ร้อน ๆ ก่อนจะสั่นไปทั้งตัวต่อให้อาหารที่เหลืออกวักมือเรียก ฉันก็ไม่สนใจจนกว่าจะตีหมหมดแก้วเสียก่อน จากนั้นจึงกวาดทุกอย่างเข้าปากเท่าที่จะทำได้ ซึ่งก็มากโข ทั้งระวังที่จะไม่สวาปามของดี ๆ เหล่านี้จนเกินเหตุ มีอยู่ครั้งหนึ่ง แม่บอกว่าฉันกินเหมือนจะไม่ได้เจออาหารอีกแล้ว ฉันสวนไปว่า “หนูจะไม่ทำอย่างนั้นหรอก ถ้าไม่ได้หอบกลับมาบ้านเสียก่อน”---แม่ปิดปากเงียบ ไม่พูดอะไรอีกเลย

ตอนที่กระเพาะของฉันรู้สึกเหมือนกำลังจะปริแตก ฉันเอนหลังและนั่งมองเพื่อนร่วมมือเข้า पीต้ายังกินอยู่ บิชนมปังก้อนกลมแล้วจุ่มในช็อกโกแลตร้อน ส่วนเฮย์มิตซ์ไม่ได้สนใจอาหารในจานของตนมากนัก เอาแต่กระดกแก้วเครื่องตีมีสีแดงที่เขาคอยทำให้เงืองจางด้วยของเหลวสีใสจากขวด เมื่อพิจารณาจากไอระเหย มันต้องเป็นเหล้าอะไรสักอย่าง ฉันไม่รู้จึก

เฮย์มิตซ์ห rokok แต่เคยเห็นเขาบ่อย ๆ ในเดอะฮีบอบ กำลังโยนเงินหนึ่งกำมือลงบนเคาน์เตอร์ของหญิงที่ขายเหล้าสีขาว เขาจะพูดจาสับสนวนจนแน่นอนที่เราไปถึงแคปิตอล

ฉันเพิ่งรู้ว่ารังเกียจเฮย์มิตซ์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเครื่องบรรณาการของเขต 12 ไม่มีวันมีโอกาสชนะ ไม่ใช่แค่เพราะว่าเรามีอาหารการกินน้อยเกินไปและขาดการฝึกฝน เครื่องบรรณาการของเราบางคนแข็งแรงพอที่จะพยายามทำให้สำเร็จ แต่เราแทบไม่มีสปอนเซอร์เลย และชายคนนั้นก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เป็นเช่นนั้น คนมั่งคั่งร่ำรวยที่จะเป็นสปอนเซอร์ให้เครื่องบรรณาการ---ไม่ว่าจะเพราะถือหางพนันหรือแค่ครองสิทธิในการคุยโวว่าตนเลือกตัวผู้ชนะไว้แล้ว---คาดหวังว่าจะได้พบกับคนที่ใหญ่โตทรูหรากว่าเฮย์มิตซ์นั่นเอง

“ฉันคุณก็ต้องให้คำแนะนำเราสิ” ฉันพูดกับเฮย์มิตซ์

“จันต่อไปนี่คือคำแนะนำ จงมีชีวิตอยู่” เฮย์มิตซ์ว่าพลางระเบิดเสียงหัวเราะลั่น ฉันสบตาพิต้าก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าไม่มีอะไรข้องเกี่ยวกับเขาอีก ฉันประหลาดใจที่ได้เห็นความแข็งแกร่งต่างในดวงตาคู่นั้น เพราะโดยปกติแล้วเขาดูอ่อนโยนมากทีเดียว

“ตกลงดี” พิต้าพูด อยู่ ๆ เขาก็ฟาดแก้วหลุดจากมือเฮย์มิตซ์ มันแตกกระจายอยู่บนพื้น สาดของเหลวสีแดงเหมือนเลือดตรงไปยังด้านหลังขบวนรถ “เสียแต่เราไม่ขำนี้แหละ”

เฮย์มิตซ์คิดเรื่องนี้อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะชกพิต้าเข้าที่ปลายคาง ส่งเขากระเด็นตกเก้าอี้ เมื่อเขาหันกลับมาจะคว่ำเหล่า ฉันก็กับกมิตลงบนโต๊ะกึ่งกลางระหว่างมือของเขากับขวด เจียดนิ้วไปนิดเดียว ฉันเกร็งตัวเพื่อรับแรงตบจากเขา แต่ไม่มี แทนที่จะทำอย่างนั้น เขากลับเอนหลังแล้วหรือตามองเรา

“เอาละ นี่มันเรื่องอะไรกัน” เฮย์มิตซ์ขอยากรู้ “ป็นี่ฉันมีนักสู้

สองคนจริง ๆ เหรอ”

พีต้าลุกจากพื้นแล้วซ่อนน้ำแข็งใต้จางันลึก ค่อย ๆ ยกขึ้นมา
ประกบรอยแดงบนขากรรไกร

“ไม่ต้อง” เฮย์มิตซ์ปรามเขาไว้ “ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ ผู้ชม
จะได้คิดว่านายฟาดปากกับเครื่องบรรณาการคนอื่นก่อนอย่างเท่าเข้าลาน
ประลองด้วยซ้ำ”

“นั่นมันผิดกฎนี่นา” พีต้าว่า

“ก็แค่ตอนที่พวกเขาจับได้เท่านั้นแหละ รอยฟกช้ำนั้นจะบอกว่า
นายสู้ นายไม่ยอมใคร ซึ่งดีกว่าเป็นไหน ๆ” เฮย์มิตซ์อธิบายแล้วหันมา
ทางฉิน “นอกจากโต๊ะแล้ว เธอแทงอะไรต่อมีอะไรด้วยมิตได้ไหม”

ฉินนึกกับลูกธนูคืออาวุธของฉิน แต่ฉินฝึกขว้างมีดมานานพอ
บางครั้งถ้าฉินยิงสัตว์ได้สักตัวด้วยลูกธนู การขว้างมีดไปล่าทับก่อนจะเข้า
ถึงตัวมันย่อมดีกว่าแน่ ฉินตระหนักว่าถ้าอยากได้ความสนใจจากเฮย์มิตซ์
นี่คือเวลาสร้างความประทับใจ ฉินกระซอกมีดจากโต๊ะ จับคมไว้แน่น แล้ว
ขว้างใส่ผนังซึ่งอยู่ตรงข้าม จริง ๆ แล้วแค่หวังว่ามันจะปักกิ่งไม้สักแผ่น แต่
มันกลับฝังอยู่ในรอยแยกระหว่างแผ่นไม้สองแผ่น ทำให้ฉินดูดีขึ้นเป็นกอง

“ไปยืนตรงนั้นซิ ทั้งคู่เลย” เฮย์มิตซ์พูดพลางพยักหน้าไปกลาง
ห้อง เราทำตาม แล้วเขาก็เดินวนรอบตัว กระจุกเราเหมือนอย่างสัตว์ใน
บางครั้ง จับตุมัดกล้ำม เฟ่งมองไปหน้า “อืม พวกเธอก็เชื่อว่าจะไม่มีการ
เสียเลย ดูเหมือนแข็งแรงดี และทันทีที่สไตลิสต์มาดูแล รับรองว่าจะมี
เสน่ห์ขึ้นอีกเพียบ”

พีต้ากับฉินไม่สงสัยเรื่องนี้ เกมล่าชีวิตไม่ใช่การประกวด
ความงาม แต่เครื่องบรรณาการที่รูปร่างหน้าตาดีที่สุดดูเหมือนจะดึงดูด
สปอนเซอร์ได้มากที่สุด

“เอาละ ฉินจะทำข้อตกลงกับพวกเธอ เธอจะไม่มาก้าวก้าวยการ

ดีมของฉัน และฉันจะดีมีในระดับที่ยังพอจะช่วยเหลือพวกเธอได้” เฮย์มิตซ์บอก “แต่เธอต้องทำตามที่ฉันบอกอย่างเคร่งครัด”

นั่นไม่เชิงเป็นข้อตกลงเท่านั้น แต่ยังเป็นก้าวกระโดดครั้งสำคัญนับจากเมื่อสิบนาทีก่อนตอนที่เราไม่มีคนแนะนำใด ๆ เลยด้วย

“ก็ได้” ฟีต้าพูด

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยเราด้วย” ถึงตาฉันพูดบ้าง “พอเข้าสู่ลานประลอง อะไรคือกลยุทธ์ที่ดีที่สุดที่คอร์นุโคเปียสำหรับคนซึ่ง---”

“เอาครั้งละอย่างก็พอ อีกไม่กี่อึดใจเราก็จะจอดที่สถานีแล้ว และพวกเธอจะถูกมอบให้อยู่ในการดูแลของสไตลิสต์ เธอจะไม่ชอบสิ่งที่พวกเขาทำกับเธอนักหรอก แต่ไม่ว่าสิ่งนั้นคืออะไร จงอย่าขัดขืน” เฮย์มิตซ์บอก

“แต่---” ฉันเริ่ม

“ไม่มีแต่ อย่าขัดขืน” เฮย์มิตซ์ย้ำ คำขาดเหล่าไปจากโต๊ะแล้ว เดินออกจากตู้เสบียง ขณะที่ประตูปิดกลับมาด้านหลังเขา ในรถก็มีดสนิทยังมีแสงสว่างอยู่ด้านในบ้าง แต่ด้านนอกมีตราวกับราตรีกลางมาเยือนอีกครั้ง ฉันคิดว่าเราต้องอยู่ในอุโมงค์ซึ่งทอดยาวผ่านเทือกเขาเข้าสู่แคบิตอลแน่ ๆ เทือกเขากลายเป็นเครื่องกีดขวางตามธรรมชาติระหว่างแคบิตอลกับเขตต่าง ๆ ทางทิศตะวันออก แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเข้ามาจากทางตะวันออก เว้นเสียแต่ว่าผ่านอุโมงค์ ความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์เช่นนี้เป็นปัจจัยสำคัญ ทำให้เขตพ่ายสงคราม ซึ่งทำให้ฉันกลายเป็นเครื่องบรรณาการ ในตอนนี้ พวกกบฏต้องป่ายป็นข้ามเทือกเขา จึงตกเป็นเป้าสำหรับกองกำลังทางอากาศของแคบิตอลได้ง่าย ๆ

ฟีต้า เมลลาร์กับฉันยืนนั่งเฝ้าบนกระดานไฟแล่นไป อุโมงค์ทอดตัวยาวไม่สิ้นสุด ฉันสงสัยว่าต้องใช้หินกี่ตันเพื่อพรางฉันจากท้องฟ้า ฉันรู้สึกแน่นหน้าอก เกลียดที่ถูกหุ้มไว้ในหินผาลักษณะนี้ เพราะมันเตือนให้นึกถึงเหมืองและพ่อ ติดกับ ไม่สามารถไปถึงแสงอาทิตย์ ถูกฝังตลอดกาล

ในความมืดมิด

สุดท้ายขบวนรถไฟก็เริ่มชะลอ แล้วอยู่ ๆ แสงสว่างจาก็สาดส่องทั่วตู้โดยสาร เรือดำไม่ได้ ทั้งปีตากับฉิ่งวิ่งไปที่หน้าต่างเพื่อดูสิ่งซึ่งเราเคยเห็นแค่ทางโทรทัศน์ แคบิตอล นครปกครองของพาเน็ม กล้องไม่อาจไปปิดความอลังการของมัน หรือหากจะมี ก็คือ กล้องไม่อาจจับความโอ้อวดระการตาของอาคารสิ่งก่อสร้างที่ส่องแสงแวววาวในสายรุ้งของสรรพสิ่งที่อยู่สูงขึ้นไปในแผ่นฟ้ากว้างได้ รถยนต์เป็นมันปลาบแล่นไปมาบนท้องถนนที่กว้างขวาง ผู้คนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแปลกตา กับทรงผมสุดประหลาดและใบหน้าแต้มสีของคนที่ไม่เคยอดอาหารเลยสักมื้อ ทุกสีสันดูเหมือนปรุงแต่งขึ้นเอง สีชมพูหม่นเกินไป สีเขียวจางเกินเหตุ สีเหลืองทำให้ปวดตา ไม่ต่างอะไรจากอมยิ้มหลากสีที่เราไม่สามารถซื้อได้ในร้านขายของหวานร้านเล็ก ๆ ประจำเขต 12

ผู้คนเริ่มขี้เมาที่เราอย่างตื่นเต้นเมื่อนึกขึ้นได้ว่ารถไฟখনเครื่องบรรณาการกำลังแล่นเข้าสู่เมือง ฉันทละหนึ่จากหน้าต่าง รู้สึกสะอิดสะเอียนความตื่นเต้นของพวกเขา รู้ว่าแต่ละคนแทบอดใจรอดูเราตายไม่ไหว แต่ปีต่ายืนนิ่งไม่ไหวติง โบกไม้โบกมือและยิ้มแยมให้แก่ฝูงชนที่จ้องมองอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ เขาหยุดแค่ตอนที่รถไฟแล่นเข้าสถานี ปิดกั้นเราจากสายตาของพวกเขา

เขาเห็นว่าฉันจ้องอยู่ เขายักไหล่ “ใครจะไปรู้ล่ะ” เขาพูด “หนึ่งในนั้นอาจเป็นพวกคนมีเงินก็ได้”

ฉันมองเขาผิดไปจริง ๆ ฉันทึกถึงการกระทำต่าง ๆ ของเขานับแต่วันเก็บเกี่ยวเริ่มต้น การบีบไม้บีบมือฉันมิตร พ่อของเขาก็กุ๊กก็มาให้และสัญญาว่าจะคอยเลี้ยงดูฟรี...นี่ปีต่าบอกให้เขาทำอย่างนั้นหรือน้ำตาของเขาที่สถานี การอาสาล้างเนื้อล้างตัวให้เฮย์มิตซ์ แต่จากนั้นกลับทำท่ายเขาเมื่อเขานี้ตอนที่เห็นได้ชัดว่าวิธีการแบบพระเอกผู้แสนดีของตน

ล้มเหลว แล้วเวลานี้ การโบกมือที่หน้าต่าง พยายามเอาชนะใจฝูงชนนั้น
อีกละ

ชิ้นส่วนทั้งหมดต่อกันสนิทแล้ว แต่ฉันสัมผัสได้ว่าเขากำลังวาง
แผนการบางอย่าง เขาไม่ยอมรับการตายของตนเอง กำลังต่อสู้อย่างหนัก
เพื่อจะมีชีวิตรอดต่อไป ซึ่งยังหมายความว่าพีต้า เมลลาร์ก ผู้มีจิตใจดีงาม
คนนี้ เด็กหนุ่มที่เคยเอาชนะมั้งให้ฉัน จะสู้สุดกำลังเพื่อช่วยฉัน

5

แคว็ก! ฉันกัดฟันกรอดตอนที่เวเนีย หญิงสาวเจ้าของผมสีน้ำตาลและรอยสักสีทองเหนือขมับ กระซากแถบผ้าจากขาของฉันพร้อมกับดึงขนใต้นั้นไปด้วย “โทษที!” เธอพูดเสียงแหลมด้วยสำเนียงน่าสมเพชอย่างชาวแคบิตอล “ก็เธอขนดกเหลือเกินนี่นา!”

ทำไมคนพวกนี้ถึงต้องพูดเสียงแหลมอย่างนั้นกันด้วยล่ะ ทำไมถึงแทบไม่อำปากขณะพูด เพราะอะไรคำท้ายประโยคถึงต้องขึ้นเสียงสูงเหมือนตั้งคำถามทุกครั้ง เสียงสระประหลาด คำห้วน ๆ และมักจะมีเสียงลมเมื่อออกเสียงเอส...ไม่ต้องสงสัย การเลียนแบบพวกเขาไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิด

เวเนียทำสิ่งที่น่าจะเป็นการตีสีหน้าเห็นอกเห็นใจ “แต่ก็มีข่าวดี นี่สุดท้ายแล้ว พร่อมใหม่” ฉันจับขอบโต๊ะซึ่งนั่งทับอยู่แน่นแล้วพยักหน้า ขณะที่ห่อหุ้มขาของฉันกลุ่ม

สุดท้ายถูกถอนรากถอนโคนด้วยการกระชากอันแสนเจ็บปวด

ฉันอยู่ในศูนย์รีเมคมาร่วมสามชั่วโมงแล้ว และยังไม่ได้เจอสไตลิสต์ของฉันด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่สนใจจะเจอฉันจนกว่าเวเนียบกับสมาชิกคนอื่น ๆ ของทีมจะจัดการปัญหาที่เห็นได้ชัดบางประการเสร็จสิ้นก่อน นี่รวมถึงการขัดสีฉวีวรรณตัวฉันด้วยโฟมมีก้อนขรุขระเล็ก ๆ ซึ่งไม่เพียงแค่จัดคราบสกปรกเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชั้นผิวหนังอย่างน้อยสามชั้นด้วย รวมทั้งการแปลงโฉมเล็บของฉันให้ดูรูปทรง ทั้งหมดนี้เริ่มต้นด้วยการกำจัดขนทั้งร่างของฉัน---ขาสองข้าง แขน ลำตัว ไต้วงแขน---และบางส่วนของคิ้ว จนดูเหมือนลูกนกถูกถอนขน เตรียมพร้อมจะเอาไปย่าง ฉันไม่ชอบเลยสักนิด รู้สึกปวดแสบปวดร้อนตามเนื้อตัวและอ่อนแออย่างยิ่ง แต่ฉันรักษาสัญญาตามที่ต่อรองไว้กับเฮย์มิตซ์ ไม่มีการโต้แย้งหลุดจากริมฝีปาก

“ยอดเยี่ยม” คนหนุ่มที่ชื่อฟลาเวียสพูด เขาใช้ที่เปิดขวดสีส้ม ล็อกปากขวดมิลค์เชคแล้วทาลิปสติกสีม่วงสดเคลือบริมฝีปากตนเอง “ถ้าจะมีอะไรที่เราทนไม่ได้นะ ก็คงเป็นพวกครวญครางนะ ทาตัวให้เธอหน่อยซิ!”

เวเนียบกับอีกตาเวีย หญิงร่างท้วมที่ทั้งตัวถูกย้อมด้วยสีเขียวซีดแบบฝักถั่ว ทาโลชั่นให้ฉัน ซึ่งตอนแรกก็ปวดแสบปวดร้อน แต่จากนั้นความปวดกลับบรรเทา พวกเขาพุงให้ฉันลุกจากโต๊ะ ถอดเสื้อคลุมบาง ๆ ออก ฉันยืนอยู่ตรงนั้น ร่างกายเปลือยเปล่า ขณะที่ทั้งสามเดินวนรอบ ๆ ถือแขนบคอยถอนขนที่ยังหลงเหลือ ฉันรู้ว่าควรจะชินอาย แต่พวกเขาไม่เหมือนคนธรรมดาจนฉันไม่ประหม่า เหมือนนกสีสน้ประหลาดสามตัวคอยจิกอยู่รอบเท้าเสียมากกว่า

ทั้งสามก้าวถอยไปแล้วชื่นชมผลงานตนเอง “ยอดเยี่ยม! ตอนนี้เธอดูเกือบเหมือนคนแล้ว!” ฟลาเวียสร้องลั่น แล้วทั้งหมดก็หัวเราะ

ฉันผินยิ้มเพื่อแสดงให้เห็นว่ารู้สึกสำนึกในบุญคุณ “ขอบคุณค่ะ”

ฉันพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน “ในเขตสิบสองเราไม่ค่อยมีเหตุให้ต้องแต่งหน้าทาปากกันนะคะ”

คำพูดนี้ทำให้พวกเขาเต็ม ๆ “แน่นอนว่าไม่มี แม่สาวน้อยผู้หน้าสงสาร!” อ็อกตาเวียพูดพลางปรบมือเบา ๆ แสดงความเห็นใจฉัน

“แต่ไม่ต้องห่วงไปนะ” เวเนียว่า “หลังจากที่ชินน้าจัดการแล้ว เธอจะดูงามสมบูรณ์แบบที่เดี๋ยวจี๊วละ!”

“เราสัญญา! รู้อะไรไหม ตอนที่เธอถูกถอนขนทุกเส้นกับขจัดคราบโคลต่าง ๆ แล้ว เธอดูไม่น่าเกลียดน่ากลัวอีกแล้วละ!” ฟลาเวียสพูดให้กำลังใจ “ตามชินน้ามาดีกว่า!”

ทั้งสามผลุนผลันออกนอกห้อง ฉันเกลียดที่มเตรียมตัวที่มันไม่ลงหรือ พวกหล่อนโง่เขลาไร้ที่ติ แต่ก็นั่นแหละ ฉันรู้ว่าทั้งหมดพยายามช่วยเหลือฉันจากใจจริง แม้จะด้วยวิธีที่แปลกประหลาดก็เถอะ

ฉันมองผนังสีขาวเย็นเยือกและก้มมองพื้น พลังข่มแรงกระตุ้นให้คว้าเสื้อคลุมมาสวม ชินน้า สไตลิสต์ของฉันจะต้องให้ฉันถอดทันทีที่แน่นอนที่จะทำอย่างนั้น ฉันกลับยกมือขึ้นลูบผม---พื้นที่เดี๋ยวยของร่างกายฉันที่มเตรียมตัวบอกให้ปล่อยไว้อย่างนั้น นิ้วของฉันลูบไล้เปียผมนุ่มที่แม่บรรจงถักให้ แม่ของฉัน ฉันทิ้งชุดเดรสสีน้ำเงินของแม่กับรองเท้าไว้นบนพื้นตู้โดยสารของรถไฟ ไม่คิดจะเอาติดตัวมาด้วย เพราะไม่อยากจะรังสิ่งของของแม่หรือของบ้านเอาไว้ แต่ตอนนี้ฉันกลับอยากให้ตัวเองเอามันมาด้วย

ประตูเปิดออก ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ต้องเป็นชินน้าแน่ ๆ เดินเข้ามา ฉันผงะ เพราะเขาดูปกติมาก สไตลิสต์ส่วนใหญ่ที่ทำให้สัมผัสทางโทรทัศน์จะย้อมสีผม แต่งตัวฉูดฉาด และทำศัลยกรรมจนหน้าตาผิดมนุษย์มนา แต่ทรงผมที่ตัดสั้นของชินน้าเป็นสีน้ำตาลธรรมชาติ เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีด่างกับกางเกงธรรมดา การยอมแปลงตัวเองเพียงอย่างเดียวที่เห็นดูเหมือนจะเป็นอายไลเนอร์สีทองเมทัลลิกซึ่งทาไว้บาง ๆ ทำให้ดวงตาสีเขียว

ของเขาสองประกายทองออกมา และแม้ว่าฉันจะชิงช้าแคบติดกับแพชั้น
หน้าขยะแขยงของพวกเขา ก็อดคิดไม่ได้ว่าการแต่งหน้าอย่างนั้นมีเสน่ห์
เหลือเกิน

“หวัดดี แคตนิส ฉันชื่อซินน่า เป็นสไตลิสต์ของเธอ” เขาพูด
ด้วยเสียงที่ไม่ตัดจิริตอย่างพวกแคบิตอล

“หวัดดีค่ะ” ฉันตอบรับอย่างระมัดระวังตัว

“ขอเวลาฉันแป้นหนึ่งนะ ได้ไหม” เขาถาม ก่อนจะเดินรอบ
ร่างกายที่เปลือยเปล่าของฉัน ไม่แตะต้องตัว แต่จับจ้องทุกตารางนิ้วด้วย
สายตา ฉันข้มแรงกระตุ้นให้ยกมือกอดอก “ใครทำผมให้ล่ะ”

“แม่ฉันเองค่ะ” ฉันตอบ

“สวยดีนะ คลาสสิกเลยละ และเกือบจะเข้ากันได้ดีอย่างสมบูรณ์
กับรูปหน้าของเธอ แม่เธอนี้ฝีมือไม่เบา” เขาพูด

ฉันคาดหวังว่าจะเจอคนที่แต่งตัวด้วยสีสีนฉูดฉาด คนที่แก่แล้ว
แต่พยายามสุดความสามารถที่จะทำตัวให้ดูอ่อนวัย คนที่จะมองดูฉันเหมือน
เป็นชิ้นเนื้อเตรียมยกใส่จาน ทว่าซินน่ากลับไม่มีคุณสมบัติเหล่านั้นเลย

“คุณเพิ่งมาใหม่ใช่ไหม ฉันไม่เคยเห็นคุณมาก่อน” ฉันพูด
สไตลิสต์ส่วนใหญ่จะคุ้นตา เป็นหน้าเดิม ๆ ขณะที่บรรดาเครื่องบรรณาการ
เปลี่ยนไปทุกปี บางคนฉันเห็นมาทั้งชีวิตฉันแล้ว

“ใช่ นี่เป็นปีแรกของฉันในเกมนี้” ซินน่าตอบ

“พวกเขา ก็เลยให้คุณดูแลเขตสิบสอง” ฉันพูด โดยทั่วไปแล้ว
คนใหม่จะมาลงเอยที่เรา เขตซึ่งไม่พึงปรารถนาที่สุด

“ฉันขอเขตสิบสองเองละ” เขาพูดโดยไม่มีคำอธิบายเพิ่มเติม
“สวมเสื้อคลุมก่อนสิ จะได้คุยกัน”

หลังจากหยิบเสื้อคลุมมาสวม ฉันก็เดินตามเขาผ่านประตูบานหนึ่ง
เข้าไปในห้องนั่งเล่น มีโซฟาสีแดงสองตัวตั้งหันหน้าเข้าหากันคนละฝั่งของ

โต๊ะตัวเตี้ย ผั่งสามด้านวางเปล่า ส่วนด้านที่สี่เป็นกระจกทั้งบาน และเป็นหน้าต่างเปิดสู่เมือง ฉันสังเกตจากแสงไฟว่านี่ต้องเป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้วแน่ แม้ว่าท้องฟ้าแจ่มใสจะกลับครึ้มฝนก็ตาม ชินน่าเชื่อเชิญให้ฉันนั่งบนโซฟาตัวหนึ่ง ก่อนจะลงนั่งที่โซฟาฝั่งตรงข้าม เขากดปุ่มข้างโต๊ะ พื้นโต๊ะแยกออก และจากด้านล่างมีพื้นโต๊ะชั้นสองเลื่อนขึ้นมาพร้อมกับอาหารมือเที่ยงของเรา ใก้กับชั้นสัมปปรุงในซอสนั้นวางอยู่บนกองข้าวสาลีขาวบริสุทธิ์ มีถั่วสีเขียวเม็ดเล็กกับหัวหอม ขนมบั้งก้อนกลมรูปดอกไม้ และสำหรับของหวาน พุดดิงสีน้ำผึ้ง

ฉันพยายามนึกภาพตัวเองทำอาหารประเภทนี้ที่บ้าน ใก้มีราคาแพงเกินไป แต่ฉันเอาใก้วงป่ามาทำแทนก็ได้ คงต้องยังใก้วงสักสองตัวเพื่อแลกกับสัมผัสหนึ่งผล นมแพะก็พอจะกล่อมแกลัมแทนครีมได้เหมือนกัน ส่วนถั่วนั้นเราปลูกไว้ในสวนก็ได้ หัวหอมป่าก็ต้องหามาจากใป่า ที่ในี้ใไม่ออกก็คือข้าว เพราะส่วนแบ่งที่เราได้จากการลงชื่อรับแผ่นใไม้จะเป็นสีน้ำตาลบดละเอียด ไม่ชวนกินเลยสักนิด ขนมบั้งก้อนกลมรูปทรงแปลกตาย่อมหมายถึงการแลกเปลี่ยนบางอย่างกับคนทำขนมบั้ง บางทีอาจจะด้วยกระรอกสองหรือสามตัว และสำหรับพุดดิง ฉันไม่รู้เลยว่ามื่อะไรอยู่ในนั้นบ้าง คงต้องใช้เวลาหลายวันในการล่าสัตว์และเก็บของป่าเพื่อทำอาหารประเภทนี้ทีเดียว และต่อให้ทำสำเร็จมันก็คงเทียบกันไม่ได้กับของจริงในแคปิตอล

ฉันนึกสงสัย จะเป็นอย่างไรหนอกับการใช้ชีวิตในโลกที่อาหารจะปรากฏแค่เพียงกดปุ่ม ฉันจะเอาเวลาหลายชั่วโมงที่เสาะหาของใป่าหาเลี้ยงชีพอย่างไรทำอยู่ทุกวันนี้ไปใช้ทำอะไร หากว่าทุกอย่างได้มาง่ายดายเช่นนี้ แต่ละวันคนพวกนี้ในแคปิตอลเขาทำอะไรกัน นอกจากตกแต่งร่างกายและรอคอยเครื่องบรรณาการกลุ่มใหม่ให้มาถึง เข้าสู่โรมันพันธุ์แล้วตายเพื่อความบันเทิงของตน

ฉันเงยหน้าและพบว่าสายตาของชินน่าจับจ้องมองมา “เราคงดู
น่าขะเขยงซึ่งซึ่งมากสินะในสายตาเธอ” เขาพูด

เขาเห็นสิ่งนี้ในใบหน้าของฉัน หรือว่าอ่านใจฉันออกกันแน่
อย่างไรก็ดี เขาพูดถูก พวกเขาทั้งหมดแสนเลวทรามน่าขะเขยงซึ่งซึ่ง

“ช่างเถอะ” ชินน่าตัดบท “เอาละ แคตนิส เกี่ยวกับเครื่อง
แต่งกายของเธอในพิธีเปิด พอร์เตีย กลุ่มของฉันเป็นสไตลิสต์ให้พีต้า
เพื่อนเธอที่เป็นเครื่องบรรณาการเหมือนกัน และความคิดของเราในตอนนี้
คือ แต่งตัวให้เธอด้วยเครื่องแต่งกายที่น่าชื่นชม” ชินน่าอธิบาย “ก็อย่างที่
เธอรู้แหละละ มันเป็นธรรมเนียมที่ต้องสะท้อนความเป็นท้องถิ่นของเขต
นั้นๆ”

สำหรับพิธีเปิด คุณควรแต่งกายด้วยอะไรสักอย่างที่บ่งบอกถึง
อุตสาหกรรมหลักของเขตคุณ เขต 11 เกษตรกรรม เขต 4 การทำประมง
เขต 3 โรงงานอุตสาหกรรม นี่หมายความว่า การมาจากเขต 12 พีต้ากับฉัน
จะต้องสวมเสื้อผ้าของคนงานในเมืองถ่านหิน เพราะเหตุที่ชุดเสื้อกางเกง
เย็บติดกันของคนงานในเมืองมักหลวมโพยกไม่คอยชวนมอง ส่วนใหญ่
เครื่องบรรณาการของเราจึงลงเอยที่เครื่องแต่งกายพอดีตัวและหมวกกับ
โคมไฟสวมศีรษะ มีอยู่ปีหนึ่ง เครื่องบรรณาการของเราแก้ผ้าล่อนจ้อน
และทาทัวด้วยผงแป้งสีดำเพื่อแสดงถึงฝุ่นละอองของถ่านหิน มันน่ากลัว
มาก และไม่เคยได้รับเสียงชื่นชมจากฝูงชนเลย ฉันเตรียมใจรับสิ่งเลวร้าย
อยู่แล้ว

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องสวมเสื้อผ้าแบบคนงานในเมืองถ่านหิน
ใช่ไหมคะ” ฉันถาม หวังว่านั่นจะไม่ใช่การเสียมารยาท

“ก็ไม่เชิงนะ คืออย่างนี้ พอร์เตียกับฉันคิดว่าอะไรต่อมิอะไรที่
เกี่ยวกับเมืองถ่านหินถูกหยิบมาใช้จนเกร่อแล้ว ไม่มีใครจะจดจำเธอ
ในภาพนั้นหรอก และเราสองคนก็เห็นว่า หน้าที่ของเราคือทำให้เครื่อง

บรรณาการจากเขตสิบสองอยู่ในความทรงจำ” ซินน่าบอก

ต้องแก้ผ้าแห้งๆ ฉันคิด

“เพราะฉะนั้นแทนที่จะพุ่งเป้าไปที่การทำเหมืองถ่านหิน เรากำลัง
จะมองที่ตัวถ่านหินเอง” ซินน่าสาธยายต่อ

แก้ผ้าแล้วท้าวด้วยฝุ่นสีดำสนิท ฉันยังคิดอยู่

“แล้วเราทำอะไรกับถ่านหินล่ะ ก็เผามันนะสิ” ซินน่าว่า “เธอ
ไม่กลัวไฟหรือคะ ไช้ไหม แคตนิส” เขาเห็นสีหน้าฉันแล้วยิ้มกริ่ม

ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้น ฉันก็แต่งตัวด้วยสิ่งซึ่งจะเป็นเครื่อง
แต่งกายที่สร้างความประทับใจได้มากที่สุด หรือไม่กี่อันตรายที่สุด สำหรับ
พิธีเปิด ฉันสวมเสื้อชุดติดกันแนบเนื้อสีดำสนิท ปิดตั้งแต่คอทำงานถึงคอ
รองเท้าบูตหนังมันวาวผูกเชือกขึ้นมาถึงหัวเข่า แต่เสื้อคลุมไม่มีแขนที่ทำ
ขึ้นจากแถบผ้าสีเหลืองและแดงปลิวเป็นทาง กับหมวกเกราะที่เขาชุดกัน
ต่างหาก ที่เป็นจุดเด่นของเครื่องแต่งกายชุดนี้ ซินน่าวางแผนจะจุดมันให้
ไฟลุกก่อนที่รถเทียมม้าของเราจะแล่นเข้าสู่ถนน

“ไม่ใช่ไฟจริงหรือ แคไฟสังเคราะห์ที่พอร์ติดกับฉันคิดขึ้นเองนะ
เธอจะปลอดภัยแน่นอน” เขาพูด แต่ฉันไม่เชื่อหรือกว่าตัวเองจะไม่ถูกย่าง
จนเกรียมตอนเข้าถึงใจกลางเมืองแล้ว

ใบหน้าของฉันแทบไม่มีเครื่องสำอาง แต่ทำไฮไลต์ตรงนั้นบ้าง
ตรงนี้บ้างเท่านั้น ส่วนทรงผมก็หิวแล้วปล่อยเปียให้ลงไปด้านหลังตามปกติ
ของฉัน “ฉันอยากให้ผู้ชมจำเธอได้ตอนที่เธอเข้าสู่ลานประลอง” ซินน่าพูด
เหมือนอยู่ในความฝัน “แคตนิส สาวน้อยผู้มากับไฟ”

ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในใจฉัน ทำทางปกติและนั่งสงบของซินน่า
ซ่อนความบ้าคลั่งสมบูรณ์แบบเอาไว้

แม้จะรู้มาบ้างแล้วว่าพีต้าจะออกมาด้วยบุคลิกแบบไหน แต่ฉัน
ก็โล่งอกจริง ๆ ตอนที่เขาปรากฏโฉม แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบบเดียวกับฉัน

ไม่ผิดเพี้ยน เขาน่าจะรู้เรื่องไฟตีเพราะเป็นลูกชายคนทำขนมปัง สไตลิสต์ของเขา พอร์เตีย กับทีมของเธอมาพร้อมกัน และทุกคนตื่นเต้นมาก อยากรู้ว่าเราจะสร้างความครีโคมแบบไหน วันก็แต่ชินน่า เขาดูเหมือนอยู่ล้าชณะยิ้มรับการแสดงความยินดี

เราถูกพาลงไปยังชั้นล่างสุดของศูนย์รีเมคซึ่งเป็นโรงม้าขนาดยักษ์ พิธีเปิดกำลังจะเริ่ม เครื่องบรรณาการแต่ละคู่กำลังลงไปไนรถเทียมม้าสี่ตัวของเราเป็นม้าสีดำสนิท สัตว์เหล่านี้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดี ไม่มีสักตัวที่ต้องอาศัยบังเหียน ชินน่ากับพอร์เตียพาเราลงไปไนรถเทียมม้า และค่อย ๆ จัดแจงท่าทางของเรารวมทั้งผ้าคลุมไหล่ ก่อนจะถอยไปเพื่อปรึกษากัน

“นายคิดไง” ฉันทกระซิบถามพีต้า “เรื่องไฟนะ”

“ฉันจะถอดผ้าคลุมไหล่ให้เธอถ้าเธอถอดให้ฉัน” เขาพูดผ่าน

ไรฟัน

“ตกลง” ฉันทพูด บางทีถ้าเราถอดมันทั้งทีในเวลาที่จะหลีกเลี่ยงการถูกเผาได้ มันเลวร้ายน่าดู พวกเขาจะโยนเราเข้าสู่ลานประลองโดยไม่มีสนใจว่าสภาพเราเป็นอย่างไร “ฉันรู้ว่าเรารับปากเฮย์มิตซ์ว่าจะทำทุกอย่างตามที่พวกเขาบอก แต่ฉันไม่คิดว่าเขาหมายถึงในแง่ที่ดีด้วย”

“ว่าแต่เฮย์มิตซ์อยู่ไหน เขาต้องมาปกป้องเราจากสิ่งอะไรพรรณี้ไม่ใช่หรือ” พีต้าพูด

“กับแอลกอฮอล์ในตัว ขอแนะนำให้ไม่ต้องมาบ้วนเป็ยนรอบเปลวไฟจะดีกว่า” ฉันทบอก

แล้วอยู่ ๆ เราก็หัวเราะลั่น ฉันเดาว่าเราทั้งสองคนต่างหัวันวิตกเหลือเกินเกี่ยวกับเกมนี้ และกดดันมาก ต่างตัวแข็งทื่อเพราะกลัวจะถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นคบเพลิงมนุษย์ การแสดงออกต่าง ๆ จึงไม่ได้มีเหตุมีผลนัก

เสียงเพลงไนพิธีเปิดเริ่มบรรเลง ใคร ๆ ก็ต้องไต่ยืน เพราะมัน

แผดดังไปทั่วแคบิตอล ประตูบานใหญ่ยักษ์เลื่อนเปิด เผยให้เห็นท้องถนนที่มีฝูงชนยืนชนาบข้าง การชั่รถเทียมม้าจะดำเนินไปราวยี่สิบนาทีก่อนจะสิ้นสุดที่วงเวียนซีดี พวกเขาจะต้อนรับเราที่นั่น บรรเลงเพลงชาติ และเชื้อเชิญเราเข้าสู่ศูนย์ฝึกซ้อม ซึ่งจะเป็นบ้าน/ห้องขังของเราจนกว่าเกมจะเริ่ม

เครื่องบรรณาการจากเขต 1 ชั่รถเทียมม้าที่ลากโดยม้าสีขาวราวหิมะ พวกเขาดูสวยงามเหลือเกิน เนื้อตัวพันด้วยสีเงินกับเสื้อคลุมมีรสนิยมส่องประกายวาวด้วยอัญมณี เขต 1 สร้างสิ่งของหรูหราสำหรับแคบิตอล คุณจะได้ยินเสียงฮือฮาจากฝูงชน พวกเขาเป็นที่ชื่นชอบเสมอ

เขต 2 เข้าประจำตำแหน่งเพื่อเล่นตามมา แล้วในเวลาทีรวดเร็วมาก เรากำลังเข้าใกล้ประตู และฉันเห็นว่าระหว่างแผ่นฟ้าครึ้มฝนกับเวลายามเย็นนั้น แสงสว่างแปรเปลี่ยนเป็นสีเทา เครื่องบรรณาการจากเขต 11 เริ่มเคลื่อนตัวแล้วตอนที่ฉันนำเดินถือคบเพลิงจุดไฟมาด้วย “ได้เวลาของเราแล้ว” เขาพูด และก่อนที่เราจะหันตอบออกไป เขาจุดเสื้อคลุมของเราให้ไฟลุก ฉันอ้าปากค้าง รอรับความร้อนที่จะเกิด แต่มีเพียงความรู้สึกซาบซ่านเท่านั้น ฉันนำปิ่นขึ้นมายืนตรงหน้าเราแล้วจุดไฟที่เครื่องประดับศีรษะ เขาพ่นลมระบายความโล่งอก “ได้ผลแฮะ” จากนั้นเขาค่อย ๆ สอดมือเข้ามาใต้คางฉัน “จำไว้นะ เชิดหน้าเข้าไว้ ยิ้ม แล้วพวกเขาจะรักเธอ!”

ฉันนำกระโดดลงจากรถเทียมม้า ความคิดสุดท้ายผุดขึ้นมา เขาตะโกนบอกอะไรเราสักอย่าง แต่เสียงดนตรีกลบเสียงเขาจนหมด เขาตะโกนอีกครั้งและทำท่าทาง

“เขาพูดอะไร” ฉันถามพีต้า เป็นครั้งแรกที่ฉันมองเขาและตระหนักว่า ท่ามกลางความโศกซึ้งของไฟเทียนนั้น เขาตกอยู่ในมนตร์สะกด และฉันก็เองเหมือนกัน

“ฉันคิดว่าเขาบอกให้เราจับมือกันนะ” พีต้าบอก แล้วคว้ามือขวา
ของฉันด้วยมือซ้ายของเขา เรามองซินน่าเพื่อขอคำยืนยัน เขาพยักหน้า
และชูนิ้วหัวแม่มือ นั่นคือสิ่งสุดท้ายที่ฉันได้เห็นก่อนที่จะเข้าไปในวงเวียน

เสียงตื่นตระหนกของฝูงชนในทีแรกที่เราเห็นเราแปรเปลี่ยนไปอย่าง
รวดเร็ว กลายเป็นเสียงเชียร์และตะโกนว่า “เซตสิบสอง!” ทุกหัวหันมาทาง
เรา ละสายตาจากรถเทียมม้าสามคันข้างหน้า ตอนแรกฉันยืนนิ่งตัวแข็งที่
แต่จากนั้นฉันก็เห็นภาพของเรอบนจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ และประหลาดใจ
กับความตกตะลึงพริ้งเพริศที่เกิดขึ้น ในยามเย็นที่ฟ้ามืดแล้วนั้น แสงไฟ
ส่องสว่างไปหน้าของเรา เราดูเหมือนกำลังทิ้งไฟเป็นทางออกจากเสื้อคลุม
ที่พลัวไสว ซินน่าคิดถึงการแต่งหน้าให้หน่อยที่สุด เราทั้งคู่ดูน่าสนใจ
และเป็นที่ยึดจําอย่างแน่นนอน

จำไว้ล่ะ เซตหน้าเข้าไว้ ยิ้ม แล้วพวกเขาจะรักเธอ! ฉันได้ยิน
เสียงซินน่าก้องอยู่ในหัว ฉันเซตคางขึ้นเล็กน้อย ฉีกยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ที่สุด
และโบกมือข้างที่ว่างไปมา ตอนนั้นฉันตั้งใจที่มีพีต้ากุมมืออีกข้างเพื่อรักษา
สมดุล เขามั่นคงเหลือเกิน แกร่งดั่งหินผา ขณะที่ความมั่นใจเพิ่มขึ้น ฉัน
ไปรยจวบให้แก่ฝูงชนด้วย ผู้คนแห่งแคปิตอลกำลังคลั่ง ยืนดอกไม้ให้เรา
ตะโกนเรียกชื่อ --- ชื่อตัวของเรา --- ซึ่งพวกเขาหาเอาจากโปรแกรมได้ไม่ยาก

เสียงดนตรีที่กระหน่ำดัง เสียงเชียร์ และเสียงชื่นชมพุ่งตรงเข้า
สู่เส้นเลือดของฉัน ฉันระงับความตื่นเต็นไว้มืออยู่ ซินน่าทำให้ฉันได้เปรียบ
เหลือเชื่อ จะไม่มีใครลืมชื่อฉัน ไม่ใช่สีหน้าท่าทาง ไม่ใช่ชื่อ แต่เป็น
แคตนิส สาวน้อยผู้มากับไฟ

เป็นครั้งแรกที่ฉันรู้สึกถึงประกายแห่งความหวังซึ่งพลุ่งพล่าน
อยู่ภายในใจ แน่นนอน จะต้องมีส่วนเซอร์สักรายอยากมารับฉันไว้ในการดูแล!
และด้วยความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ อาหาร อารูธที่ดี ทำให้ฉันถึงจะตัด
ตัวเองออกจากเกมนี้เสียละ

มีคนขวางดอกกุหลาบสีแดงมาให้ ฉันรับไว้ สูดเบา ๆ แล้วส่งจูบกลับไปทุกทิศทางที่มีผู้รับ มีอันบร้อยเหยียดชูขึ้นมาคว่ำรอยจูบของฉันราวกับมันเป็นของจริงและจับต้องได้

“แคตนิส! แคตนิส!” ฉันได้ยินเสียงเรียกชื่อจากทุกด้าน ทุกคนอยากได้จูบของฉัน

จนกระทั่งเราเข้าสู่วงเวียนซีดี ฉันเพิ่งจะคิดได้ว่าต้องหยุดวงจรถที่ไหลเวียนในมือพิต้ำให้เด็ดขาด ฉันจับมือเขาไว้แน่นเหลือเกิน ฉันก้มมองมือของเราที่เกาะกุมกันขณะมันคลายออก แต่เขากลับบีบไว้ “อย่านะ อย่าปล่อยมือฉันนะ” เขาพูด แสงไฟสะท้อนจากดวงตาสีน้ำเงินของเขา “ได้โปรด ฉันอาจจะพลัดตกจากนี่ก็ได้”

“ตกลง” ฉันว่า ดังนั้นฉันจึงยังกุมมืออยู่ แต่อดรู้สึกแปลก ๆ ไม่ได้เกี่ยวกับการที่ชินทำให้เราสองคนเชื่อมสัมพันธ์กัน ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลยที่จะสร้างภาพเราเป็นทีมเดียวกัน แล้วจากนั้นก็ชิงไว้ในลานประลองเพื่อให้เขินฆ่ากันเอง

รถเทียมม้าสิบสองคันเข้ามาเต็มวงเวียนซีดี บนอาคารซึ่งรายล้อมวงเวียนนั้น หน้าต่างทุกบานเต็มไปด้วยประชากรผู้ทรงเกียรติของแคปิตอล ม้าของเราลากรถเทียมม้าผ่านแมนชั่นของประธานาธิบดีสโนว์ แล้วเราก็ตีงม้าให้หยุด เสียงดนตรีจบด้วยการประโคม

ประธานาธิบดี --- ชายร่างเล็ก ผอม มีผมสีชาวดุจกระดาศ --- กล่าวต้อนรับอย่างเป็นทางการจากระเบียงซึ่งอยู่เหนือเรา เป็นธรรมเนียมที่ต้องตัดให้เห็นภาพใบหน้าของเครื่องบรรณาการแต่ละคนขณะฟังถ้อยแถลง แต่ฉันเห็นจากจอโทรทัศน์ว่าภาพของเรามีมากกว่าส่วนแบ่งในการออกอากาศที่เราควรจะได้รับ ยิ่งท้องฟ้ามืดลงมากเท่าไร การละสายตาจากเปลวไฟของเราก็น่าแปลกมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเพลงชาติเริ่มบรรเลง พวกเขาพยายามจะตัดภาพใบหน้าของเครื่องบรรณาการแต่ละคนอย่างรวดเร็ว แต่

กล้องแช่อยู่ที่รถเทียบม้าของเขต 12 ขณะพาเหรดเป็นวงกลมรอบสุดท้าย และหายเข้าไปในศูนย์ฝึกซ้อม

ประตูทุกบานเพิ่งปิดตามหลังตอนที่เราถูกห้อมล้อมด้วยทีมเตรียมตัว ผู้ซึ่งฟันคำชมจนฟังไม่ได้ศัพท์ ขณะกวาดสายตาสารวจ ฉันสังเกตเห็นว่าเครื่องบรรณาการคนอื่น ๆ ส่วนใหญ่่มองดูเราด้วยความชิงชัง ซึ่งยืนยันสิ่งที่ฉันสงสัย เราโดดเด่นกว่าพวกเขาทุกคน จากนั้นชินนากับพอร์เตียก็เข้ามา ช่วยเราก้าวลงจากรถเทียบม้า ค่อย ๆ ถอดเสื้อคลุมมีไฟลุกกับเครื่องสวมศีรษะออก พอร์เตียฉีตสเปรย์จากกระป๋องอะไรสักอย่างเพื่อดับไฟ

ฉันเพิ่งรู้ว่าตัวเองยังจับมือพีต้าไว้แน่น และต้องออกแรงง้างนิ้วที่แข็งที่ออกมา จากนั้นต่างคนต่างก็บีบนิ้วมือของตน

“ขอบใจนะที่คอยจับมือฉันไว้ อยู่ข้างนอกฉันตัวสั่นแทบแย่”

พีต้าพูด

“ในใจไม่เห็นหรอก” ฉันบอกเขา “ฉันแน่ใจว่าไม่มีใครเห็น”

“ฉันแน่ใจว่าพวกเขาไม่เห็นอะไรเลยนอกจากเธอ เธอน่าจะจุดไฟให้ลูกท่อมตัวบ๋อยกว่านี้นะ” เขาระเซ้า “มันเข้ากับเธอดีออก” แล้วจากนั้นเขาก็ยิ้มให้ฉัน ซึ่งดูเหมือนอ่อนหวานอย่างแท้จริง เป็นสัมผัสแห่งความเขินอายที่ทำให้ไออุ่นอย่างไม่คาดฝันล่องไหลเข้าสู่ตัวฉัน

เสียงกระดิ่งเตือนภัยดังในหัว อย่าไปไหนอยู่คนเดียว พีต้ากำลังวางแผนว่าจะฆ่าเธออย่างไร ฉันเตือนตัวเอง เขากำลังหลอกให้เธอตายใจยิ่งเขาดูน่าคบหามากเท่าไร เขาก็ยิ่งอันตรายมากเท่านั้น

แต่เพราะเราสองคนเล่นเกมเดียวกันได้ ฉันจึงแข่งปลายเท้าแล้วจับแก้มของเขา ตรงที่มีรอยแผลพอดี

